

SVĒTRĪTA ZVANI

MINEAPOLES – ST. PAULAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES VĒSTNESIS

2017. g.

JŪLIJS/AUGUSTS

Nr. 7/8

Dace Micāne Zālīte

MANA VASARA

2008. gads, vasara Latvijā

Šo vasaru ieslēpšu sirdī
Kā magones ziedu, kā biti.
Tur Vidzemes sili zumēs
Un nosmaržos virši zili.
Tur putekļi putēs uz lielceļa
Sirmi, un nekas mani neapturēs
Saaugt ar akmeni, palikt par
Tikko kritušu zīli,
Iepļūst dzeltenā druvā,
Kur līgot ar stiebrainu vārpu,
Kad no kalniņa lejā lēni
Nāk Dieviņš ar vakara blāzmu.

Mācītājs **DĀGS DEMANDTS**

612-280-9333

dagdemandt@hotmail.com

Draudzes priekšniece **KRISTĪNE KONTERE**

952-412-4591

3152 17th Ave S

MINNEAPOLIS, MN 55407

612-722-4622, mndraudze@gmail.com

www.mndraudze.org

Draudzes dzīve jūlijā un augustā

Svētdien, 9. jūlijā, plkst. 10:00 – Piektā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. Dievkalpojums ar Svēto vakarēdienu. Sprediķos Tim Anderson no Ace in the City angļu valodā. Sekos sadraudzība un Tim stāstījums par misijas darbu baznīcas rajonā un aicinājumu ziedot rajona bērniem jaunas mugursomas.

Svētdien, 16. jūlijā, plkst. 10:00 – Sestā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.

Svētdien, 23. jūlijā, plkst. 10:00 – Septītā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu. Sekos sadraudzība.

Svētdien, 30. jūlijā, plkst. 10:00 – Astotā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.

Svētdien, 6. augustā, plkst. 10:00 – Devītā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.

Svētdien, 13. augustā, plkst. 10:00 – Desmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu. Sekos sadraudzība.

Svētdien, 20. augustā, plkst. 10:00 – Kapu svētki Crystal Lake kapsētā, 3816 Penn Ave N, Minneapolis, MN 55412.

Svētdien, 27. augustā, plkst. 10:00 – Divpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.

Svētdien, 3. septembrī, plkst. 10:00 – Trīspadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.

Svētdien, 10. septembrī, plkst. 10:00 – Četrpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.

Draudzes biroja stundas

TREŠDIENĀS no 10:00 līdz 14:00

mācītājs Dāgs Demandts,
kasieris Visvaris Ģiga un darbvede Vija Treiberģa.

Ja baznīcas durvis darba laikā ir slēgtas, lūdzu piezvaniet durvju zvanu (durvju labajā pusē augšējais zvans augšējam stāvam, apakšējais zvans lejasstāvam).

Pērminderu kalpošana

Svētdien, 9. jūlijā – A. Vīksniņš, S. Straumane.
Svētdien, 16. jūlijā – A. Vīksniņš, V. Konters.
Svētdien, 23. jūlijā – L. Dingley, S. Straumane.
Svētdien, 30. jūlijā – L. Dingley, V. Konters.

Mācītāja Dāga Demandta sprediķis ASV neatkarības dienā, pārdomājot oligarhu sarunas Reliģija un politika, labs maisījums

Par kuru cilvēku tu vari garantēt, ka viņš nebūs otrais Zatlērs, nu, pasaki!
Zatlēru noņem! Zatlēru noņem! *Aivars Lembergs*

Man ir plāns, Aivar, pacieties, šis ir labais, mēs visu sakārtosim pa plauktiņiem, mums jāieliek savējais! Visiem būs skaidrs tajā brīdī, kad no vienas partijas nāks prezidents un premjers! Tu būs uzvarējis, Aivar! *Ainārs Šlesers*

Mums ir Dienas Avīze, Aivaram Neatkarīgā Rīta Avīze. Viss ir mūsu rokās! Avīze Diena pārvēršas pakāpeniski, sakārtojas un tajā brīdī mēs varam ielikt savus poļitrukus. Nomainām pa kluso bez skandāla cilvēkus pret savējiem. *Ainārs Šlesers*

Šie ir tikai daži citāti no oligarhu sarunām Rīdzenes viesnīcā no 2009. līdz 2011. g., ko publicēja Latvijas žurnāls IR šonedēļ. Sauksim viņus vārdā: Ainārs Šlesers, Aivars Lembergs, Andris Šķēle, vēl šajās sarunās dzirdami Andris Ameriks, Jānis Urbanovičs u.c.

Šajās sarunās mēs dzirdam par rūpīgi saorganizētu soli nevis dot valstī ko labu, bet noziedzīgā veidā gūt sev labumu, izskalot smadzenes sabiedrībai, uzpērkot presi, apzagt valsti, tikt pie absolūtās varas un paturēt šo varu un vairot šo ietekmi.

Žurnāliste Ieva Brante preses kluba intervijā 30. jūnijā ar Kārli Streipu skaidri un gaiši pasaka, ka tā ir noziedzība. Noziedzība ir KNAB rīcība vai nerīcība notiesāt oligarhus un vest pie kriminālatbildības. Noziedzība ir Valsts prezidenta klusēšana un mēģinājums novērst uzmanību no oligarhu sarunām ar ideju par tautas izvēlētu prezidentu ir noziegums. Arī, ka Latvijas televīzija gandrīz par šo tēmu vispār nerunā, ir noziedzība. Ka tauta klusē ir noziedzība!

Viens no būtiskākajiem jautājumiem – kāpēc klusē valsts politiskie un garīgie līderi? Vai tiešām viņiem nav nekā sakāms? Vai arī Latvijā tādu vairs nav?

It tāds labs pazīstams teiciens "Religion and politics don't mix." Kas šo ir teicis, acīmredzot nav lasījis Bībeli. Mēs lasām: "Visi Israēla vecajie sapulcējās un nāca pie Samuēla uz Rāmu. Jēl iecel mums ķēniņu!" Samuēls mēģināja stāstīt tautai, ka ķēniņš, valdnieks nav laba lieta. Valdnieki jūs apkrāps, paņems visu, apspiedīs jūs. Vai jūs tiešām vēlaties ķēniņu? Tauta atbildēja "Jā". Kā saka, "Be careful what you wish for". Patiesa ticība ir neērta lieta valdībām. Pirmais bauslis ir kas? "Es esmu Dievs, tavs Kungs, tev nebūs citus dievus turēt manā priekšā." Kas tas ir? "Mums būs Dievu pār visām lietām būties, mīlēt un uz to cerēt." Tātad, reliģija un politika ir jāmaisā. Evaņģēlijam ir jāvada mūsu politiskie uzskati. Ķēniņi nebija labi Izraēlai. Jēzus mira pie krusta nevis brīdī, kad viņš palīdzēja trūcīgiem vai slimiem. Valdība nogalināja Jēzu. Viņš bija drauds. Šī valdība it kā pārstāvēja taisnīgumu, mieru un drošību. Hmmm.

Pirms Jēzus nāves Pilāts jautāja tautai, vai viņi vēlas, lai viņu ķēniņš tiek krustā sist? Tauta atbildēja. Mums nav neviena ķēniņa kā vien Cēzars. Tauta izvēlējās cilvēku par viņu radītāju. Šeit nav runa par ASV valdību vai Latvijas, vai kādu citu.

Mūsu radītājs mums ir iedevis brīvību, lai mīlētu cilvēkus un kalpotu viņiem. Vai mēs to darām? Mēs sevi bieži nododam partijām, visādiem nolūkiem, mēs meklējam ērtību. Ir kaut kas labāks. Mūsu radītājs mūs aicina skatīties nevis uz savu ērtību, bet uz labāku pasauli. Uz pasauli, kura meklē savu

drošību no sava radītāja. “Mēs zinām: kad mūsu laicīgais telts mājoklis būs nojaukts, tad mums ir ēka no Dieva, mājoklis, kas nav rokām taisīts, bet mūžīgs debesīs.” Ir pasaulē nepareizības, noziedzības. Mūsu ticība mums māca, lai aizstāvētu tos, kam ir vajadzīgs taisnīgums. “Svētīgi taisnības dēļ vajātie, jo tiem pieder Debesu valstība.”

Reliģija un politika, labs maisījums. Mums nav vairs jācer priekš viena ķēniņa. Mums ir jācer, ka būs miers un taisnīgums pasaulē. Un tad darām visu, lai tas īstenojas. Šeit, ASV, 241 gadu pēc neatkarības. Vai Latvijā, kur patiesi ir vajadzīga ceturtā atmoda, garīgā atmoda. Mēs esam tie taisnības dēļ vajātie, mums pieder Dieva valstība. Mēs nedrīkstam klusēt. Āmen.

Mācītāja Dāga Demandta sprediķis 2016. gada 26. jūnijā Dzīvības ceļš

Kad sāka piepildīties laiks tikt uzņemtam debesīs, Jēzus droši vērsa savu vaigu uz Jeruzālemi, lai dotos turp. 52 Un viņš sūtīja sev pa priekšu vēstnešus. Tie devās ceļā un iegāja kādā samariešu ciemā, lai sagatavotu viņam naktsmājas. 53 Bet samarieši viņu neuzņēma, jo viņš devās uz Jeruzālemi. 54 To redzēdami, mācekļi Jānis un Jēkabs sacīja: Kungs, vai gribi, lai pavēlam ugunij nākt no debesīm un tos iznīcināt, kā arī Elija darīja? 55 Jēzus pagriezies tos apsauca. Tad viņi gāja uz citu ciemu.

57 Tiem ejot pa ceļu, kāds Jēzum sacīja: Es sekošu tev, lai kurp tu ietu. 58 Jēzus tam teica: Lapsām ir alas un debesu putniem ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur galvu nolikt. 59 Un citam viņš teica: Seko man! Bet tas sacīja: Kungs, ļauj man vispirms aiziet un apglabāt savu tēvu. 60 Bet viņš tam sacīja: Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus, bet tu ej un sludini Dieva valstību! 61 Vēl kāds cits sacīja: Es sekošu tev, Kungs, bet ļauj vispirms man atvadīties no saviem mājniekiem. 62 Bet Jēzus tam teica: Neviens, kas savu roku uzlicis uz arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai. Lūkas evaņģēlijs 9:51-62

Šodienas lasījumā mēs neredzam Jēzu kā labu vervētāju vai, kā labā latviešu valodā teiktu, “recruiter”. Viņš noraida brīvprātīgos! Un vēl pie tam Jēzus it kā mums saka, ka ģimene un mājas ir mazsvarīgas, kā tā var būt, šīs ir lietas, kas mums ir ļoti svarīgas. “Cilvēka Dēlam nav kur galvu

nolikt"...Vai sekot Jēzum nozīmē, ka mums ir jābūt bezpajumtniekiem? "Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus"...Vai Jēzus patiesi mums prasa pamest mūsu cilvēcisko vēlmi godināt mūsu mirušos? "Neviens, kas savu roku uzlicis uz arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai."...Vai Jēzus tiešām mums saka, ka sekot viņam nozīmē nekad neskatīties atpakaļ, pat ne acu uzmetienu uz to, ko mēs mīlam. Cik pretēji šis viss ir, kad salīdzinām šo ar to, ko dzirdējām pirmajā ķēniņa grāmatā, Elija un Elīša stāstā. Kamēr Elīšam ir rokas uz arkla, Elija, uzmesdams viņam apmetni, viņu sauc, lai viņš kļūtu par pravieti. Elīša skatās atpakaļ un lūdz atļauju atvadīties no saviem vecākiem, Elija atļauj Elīšam noskūpstīt savus vecākus. Apskatām, kā Elīša atvadās... "Tas gāja atpakaļ, ņēma viena jūga vērsus, nokāva tos, vārtīja gaļu uz jūga kokiem un deva ļaudīm, un tie ēda. Tad viņš cēlās un gāja līdz Elījam un kalpoja viņam." Viņš ne tikai atvadījās no savas ģimenes, bet arī no visa, kas viņš agrāk bija, no viņa lomas un vecās identitātes. Viņam sāksies jauna dzīve, jauns aicinājums, jauna identitāte. Viņš satver savu jauno apmetni, aicinājumu, viņš saprot, kas viņam jādara, lai sekotu savam Kungam. Jēzus mēģina mācīt saviem mācekļiem līdzīgu saprašanu par to, ko nozīmē sevi nodot Dievam. Sākumā šis aicinājums var mums izklausīties kā pienākums. Bet vai Jēzus apmetnis ir tik daudz smagāks kā Elijas apmetnis, ka mēs pat nevarētu skatīties atpakaļ vai pagriezties sāņus uz pat acu mirkli, kamēr sekojam Jēzum. Vispirms mēs varbūt redzam skarbus rājienu. Tie tomēr arī ir mācību brīži, kuri māca par Dieva valstības dabu.

Apskatīsimies tuvāk, ko Jēzus mums māca par Dieva valstību. Mēs lasām: "Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus, bet tu ej un sludini Dieva valstību!" Dieva valstība nefokusējas vai nekavējas uz nāvi un nevar tikt palēnināta dēļ nāves. Dieva valstība saistās ar dzīvības pārpilnību! Jaunu dzīvību! Dzīve, kas pārveido visu, lai vecās rūpes tiek aizskalotas malā. Mums ir jābūt, pirmkārt, fokusētiem uz Dieva valstības proklamēšanu, ja nē, tad mēs esam kā miruši. Kad sekojam Jēzum, mēs atstājam aiz mums bailes, rūpes, ka mums nepietiks, ierobežojumus un nāvi. Tagad apskatīsimies vārdus, kas liek mums domāt, ka Jēzus ir tik daudz mazāk elastīgs kā Elija. "Neviens, kas savu roku uzlicis uz arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai."

Šī bilde ir no manis un Edijas tēva Arņa, kur es velku arklu, vagojot kartupeļus, godīgi, tas bija grūti, man vēl ilgi sāpēja muskuļi pēc tā un bija brīži, kad es skatījos atpakaļ vai sāņus, nevis kā bildē esmu redzams, skatoties uz priekšu. Jēzus mums stāsta, ka Dieva valstība nav kaut kas, no kā mēs pat uz acu mirkli aizgrieztos sāņus, ja mēs patiesi to saredzētu un saprastu, kas tā ir. Pat tām lietām, ko mēs saredzam kā vissvarīgākās mums un kas prasa mūsu uzmanību, tās nesalīdzināsies ar dzīvības pilno Dieva dziedinošo spēku un žēlastību!

Jēzus arī saka: "Lapsām ir alas un debesu putniem ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur galvu nolikt." Dieva valstībā ir nemierīgs spēks, kas vēlas visu padarīt jaunu. Šis spēks sūta cilvēkus misijas darbā un nav apmierināts ar drošām mājām. Ja Jēzus te neizklausās kā labs recruiter, tas ir, jo Viņš nevēlas, lai mēs neapdomādami Viņam sekojam. Jēzus vēlas sekotājus, kuri staigās pa to ceļu, kuru Viņš staigā. Šis ir grūts ceļš. Tas liks mums nemitīgi kustēties, tas vedīs uz kaut ko jaunu! Ceļš uz Dieva valstību ved uz patieso dzīvību pārpilnības Garā. Pāvils mums Galatiešu vēstulē raksta, ka Gara augļi ir: mīlestība, miers, prieks, izturība, krietnums, labestība, uzticamība, lēnprātība, savaldība. Šodienas psalmā psalmists dzied Dievam... "Tu darīji man zināmu dzīvības ceļu, Tu piepildi mani ar prieku Sava vaiga priekšā, un jaukas, svētības pilnas dāvanas pie Tavas labās rokas ir mūžīgi." Ar šādu aprakstu ceļam nav vajadzības skatīties atpakaļ. Āmen.

Vispārējā priesterība, ordinācija un Bībele

Referāts nolasīts konferencē “Sieviete Baznīcā” Rīgā 2005. gada 22. augustā, atzīmējot 30. gadadienu, kopš luterāņu Baznīcā pirmo reizi tika ordinētas sievietes.

- Mācītājs Dr Juris Cālītis, Latvijas universitātes Teoloģijas fakultātes dekāns

Sākumā ieskatīsimies Mārtiņa Lutera un Reformācijas mācībā par visu ticīgo priesterību, lai jautātu, kā šī mācība attiecas uz sieviešu ordināciju par mācītājiem.

Raksta otrajā daļā pieskaršos jautājumam par Bībeles ekseģēzi. Jēdziens “vispārējā priesterība” izriet no Lutera un citu reformatoru Bībeles interpretācijas. Kā vēlāk redzēsim, šī interpretācija ne pārāk pareizi interpretē Bībeles tekstu, bet tas nav mudinājis evaņģēlisko Baznīcu atteikties no tik izplatīta un raksturīga Reformācijas ieskata. Tāpēc ir svarīgi ieskatīties jautājumā, kā mēs Svētos Rakstus lasām un kāpēc nopietni kristieši, kas šos Rakstus ciena kā Dieva vārdu, tomēr tik atšķirīgi to interpretē,

I Vispārējā priesterība M. Lutera teoloģijā

Kā zinām, svarīgs jauninājums M. Lutera mācībā un vēlāk visā Reformācijas teoloģijā ir mācība par “visu ticīgo priesterību” vai “vispārējo priesterību”. Šis pieteikums vispirms kalpoja cīņā ar Romas Baznīcas iekārtu, bet bija tik saskanīgs ar evaņģēlisko teoloģiju kopumā, ka to pārmantoja visas Reformācijas Baznīcas. Jau no paša sākuma ieskati par vispārējo priesterību tika sasaistīti ar ticīgo lomu evaņģēliskajā Baznīcā, bet netika skaidroti īpašā saistībā ar mācītāja amatu un statusu draudzē. Mācību par garīgo amatu M. Luters veidoja ļoti gabalaini un reizēm pretrunīgi. Tikai pēc pirmajiem vētrainajiem cīņas gadiem izveidojās puslīdz izstrādāta mācība par mācītāja un bīskapa amata nozīmi, lomu un autoritāti.

Vispārējās priesterības jēdzienu M. Luters atrod 1. Pētēja vēstulē: “topiet par svētu priesteru saimi .. jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta.” (1 Pēt 2:5,9) Šodien Bībeles komentētāji to saprot kā norādījumu uz kristīgo kopienu, uz kristiešiem kā saimi, draudzi, Baznīcu. Nevis katrs atsevišķs kristietis ir priesteris, bet kristīgā kopiena kā vienība – visi kristieši kopā – veido jauno, izredzēto, svēto priesteru tautu. Bet Luters interpretēja un attiecināja šos vārdus uz katru kristieti atsevišķi. Šī interpretācija tad arī ir iegājusi Reformācijas tradīcijā.

Lutera mācība par “vispārējo priesterību”, t.i., ka caur kristībām visiem ticīgajiem un katram kristietim individuāli pieder garīgās priesterības amats, pirmo reizi parādās 1520. gadā sacerējumā Par Jauno Derību. Tajā pašā gadā vēl izvērstāk un skaidrāk M. Luters to atkārtu slavenajā aicinājumā Vācu tautas kristīgajiem augstmaņiem: “Jebkurš, kas iziet caur kristības ūdeni, var lepoties ar to, ka ir gan konsekrets priesteris, gan bīskaps, gan pāvests .. visi esam priesteri vienādā stāvoklī”.

M. Lutera darbos šis ieskats un šī tēma parādās dažādos variantos, un pie tās viņš atgriežas atkal un atkal. Bet paliek nenoskaidrots jautājums: kāda ir saikne starp vispārējo priesterību un mācītāja amatu? Vai vispārējā priesterība un ordinācija ir saistītas? Par šo jautājumu vairāk nekā simts gadus līdz pat mūsdienām Lutera teoloģijas interpretētāji dod visai atšķirīgus atzinumus. Notikusi liela polarizācija. Daži uzskata, ka mācītāja amata jēdziens izriet tieši no vispārējās priesterības jēdziena, bet citi – ka šis amats ir atsevišķs garīgs iestādījums, nesaistīts ar mācību par vispārējo priesterību. Šī interpretāciju atšķirība ir sadalījusi luteriskās Baznīcas “augstajās” un “zemajās”. Piemēram, Latvijas luteriskā Baznīca vēsturiski pieder pie “zemajām” – tās liturģiskās un eklesioloģiskās tradīcijas saistās ar samērā lielu vienkāršību, bet pēdējie desmit gadi to strauji bīda pie t.s. “augstajām”, lai tā līdzinātos, piemēram, Zviedrijas lutersikajai Baznīcai vai Romas katoļu Baznīcai.

Kaut arī M. Lutera pētnieku vidū nav vienprātības jautājumā par mācītāja amata saistību ar vispārējo priesterību, tad par to, kā Luters saprata mācītāja amatu kopumā, īpaši lielu strīdu nav. Jāpiezīmē, ka M. Lutera ieskati veidojās pamazām. Polemiskās cīņas gados viņš vēl neizstrādāja mācītāja amata formulējumu, bet vēlāk, kad bija jādod atbildes uz praktiskiem topošās luteriskās Baznīcas jautājumiem, šis formulējums tika dots. Varam atzīmēt trīs nostādnes par mācītāja amatu, kas M. Luteram bija raksturīgas.

Pirmkārt, M. Luters uzsver, ka mācītājs, kalpo visu citu kristīto cilvēku vārdā un uzdevumā. Mācītāja autoritāte ir saistīta ar draudzes aicinājumu kalpot tajā un tās dēļ.

Otrkārt, šis amats ir iestādīts, lai draudzē būtu kārtība. Visi nevar runāt reizē vai visi reizē dalīt dievgaldu. Tāpēc lietderība nosaka, ka ir jāieceļ viens, kas to darīs priekš pārējiem: “Neviens nevar sevi paaugstināt un pazemināt bez [pārējo ticīgo draudzes locekļu] piekrišanas .. lai darītu to, uz ko mums visiem ir vienādas tiesības,” saka Luters aicinājumā Vācu tautas kristīgajiem augstmaņiem. Mācītājs uzņemas konkrētas funkcijas, kas pieder visiem draudzes locekļiem, lai draudzē un dievkalpojumā būtu kārtība, nevis haoss. Kā Luters teica, ja mazulīti kristītu ar daudzām rokām, nabaga mazulis nokristu zemē.

Treškārt, jāatzīmē, ka, lai gan mācītāja amats ir cieši saistīts ar draudzes uzaicinājumu un uzdevumu un tam ir vairāk vai mazāki funkcionāla nozīme, tas nenozīmē, ka šis amats nebūtu Kristus iestādīts un Dieva vēlēts un svētīts! Gluži pretēji, Luters nešaubījās, ka tas ir dievišķs iestādījums. Līdz ar to sākās debātes par to, kas tad īsti ir mācītāja amats luteriskajā tradīcijā – iestādīts no augšas vai ievēlēts no apakšas? No kā beigu beigās nāk evaņģēliskā mācītāja amata autoritāte?

Ir svarīgi ņemt vērā arī vēl citus Lutera ieskatus par vispārējo priesterību un mācītāja amatu, par kuriem Lutera teoloģijas interpretētāji visumā ir vienprātis.

1. Kristības ir vienīgais un galvenais kristīgās dzīves iestādījums, kas ir visam pamatā un stāv visam pāri.
2. Ir tikai viena priesterība, kas pieder visiem kristiešiem – viņu kristības. Priesterības galvenā iezīme ir tiesības uz klausīt grēksūdzi un piedot grēkus. Šādas tiesības ir katram kristītam cilvēkam.
3. Mācītāja amats pastāv, lai draudzes dzīvē būtu kārtība. Šī kārtība galvenokārt attiecas uz sprediķošanu un sakramentu saņemšanu, bet Luters kā svarīgus uzskatīja arī dvēseļu kopšanas, padomdošanas un draudzes vadīšanas pienākumus.
4. Luters pilnīgi noraida kaut kādu no citiem kristītiem cilvēkiem nošķirtu garīdzniecības kārtu. Nevar būt kāda priesteru grupa, kurai piemīt īpašs statuss, kas to atšķir no citiem kristiešiem. Dalījums lajos un garīdzniekos Luteram (tāpat kā citiem reformātiem, piem., Kalvinam) ir neiespējams. Pēc Lutera un reformātu domām, starp Dievu un cilvēku nav vajadzīgi kādi īpaši starpnieki, kāda starpnieku kārtā.
5. Mācītāju kalpošanas nav hierarchiski dalāmas. Bīskapiem un mācītājiem, piemēram, ir vienāda autoritāte, -- atšķiras tikai uzdevumi, funkcijas.
6. Jāuzsver arī, ka visu kristīto garīgā priesterība nav kaut kā mehāniski saistīta tikai ar kristībām, jo Luters priesterību bieži saistīja ar ticību, ticības lielo nozīmi: “Ticībai jāveic viss Ticība ir mūsu īstā priesterība .. tāpēc visi kristīgi vīrieši ir priesteri, visas kristīgas sievietes – priesterienes, gan jauni, gan veci, gan kungs, gan kalps, gan kundze, gan kalpone, skoloti vai neskoloti. Šeit nav atšķirības, ja vien ticība nav dalīta.” (Sacerējums par Jauno Derību). To visu Luters izteica īsi: “Ja es tagad ticu, tad es esmu arī priesteris.” (M. Lutera sprediķis 1522. gadā par 1. Pēterļa vēstuli.)

Kā šie ieskati par mācītāja amatu un vispārējo priesterību attiecas uz sieviešu ordināciju? Ko varam no tiem secināt jautājumā par sieviešu ordināciju luteriskajā Baznīcā? Ja šo jautājumu izšķirtu Lutera ieskati par vispārējo priesterību un mācītāja amata funkcijām draudzē, tad, man šķiet, būtu grūti atrast attaisnojumu aizliegumam sievietēm ieņemt mācītāja amatu. Bet šo jautājumu jau neizšķir Reformācijas teoloģija. Tiek piesaukti vēl citi Bībeles teksti un ieskati.

Taču teksta izmantošanas process ir sarežģīts. Šodien nevaram tekstu lasīt naīvi, vienkārši citējot Bībeles izteicienus. Esmu jau aprādījis piemēru, kā ievērojamas teoloģiskas nostādnes par vispārējo priesterību izriet no (šķiet) neakurātas Bībeles interpretācijas.

Kāds ir interpretācijas process? Vienkāršojot, varam saziņēt tajā trīs uzdevumus, kuŗus var veikt, kā liecina atšķirīgās teoloģiskās nostādnes, visai atšķirīgi.

II Bībeles interpretācija

Bībeles teksta interpretācija iezīmē trīs soļus vai uzdevumus. Pirmkārt, mums ir uzdevums saklausīt teksta liecību par kādu citu laiku un telpu. Visa majestātiskā Bībeles interpretācijas tradīcija, kuŗu tik lielā mērā ierosināja tieši Reformācija, nodarbojās ar teksta burtisko saturu un norādi uz vēsturisko laiku un telpu, uz tā laika kultūras kontekstu. Pirms meklējam teksta šodienas pielietojumu, jēgu un iemeslu, esam aicināti vispirms atšifrēt teksta nozīmi tā rakstīšanas laikā un telpā.

Šodien ir izplatīts noliedzošs uzskats, ka Bībele runā par notikumiem uz atklāsmi, kas notik “tur un toreiz”, kad dzīvoja Jēzus, Pāvils, apustuļi utt. Tomēr domāju, ka ir svarīgi šo “tur un toreiz” paturēt kā vienu no interpretācijas aspektiem. Šodien ir pazīstams gan ieskats, ka teksts ir tikai teksts, gan fundamentālistiska teksta lasīšanas maniere, kas uzskata, ka atsevišķas teksta daļas (vai pat viss Bībeles teksts) nav savienojamas ar seno kontekstu, bet ir pārļaicīgas un tāpēc vienkārši piesaucamas “šeit un tagad”. Iepretī tādām ļoti spēcīgām postmodernisma un fundamentālisma straumēm tomēr vēlos paturēt kā nepieciešamu Bībeles saikni ar vēsturi, ar citu laiku un telpu, ar notikumiem “tur un toreiz”.

Tātad pirmais interpretācijas akts konstatē notikumus, izteikumus, pavēles, pamācības, atklāsmi – citā laikā un vietā, citādā valodā, kultūrā utt. Ja nu varam iztēloties šo “tur un toreiz”, tad varam arī iztēloties, ka notikumi “tur un toreiz” bija daudz un dažādi. Tāpēc interpretācijas otrais uzdevums ir izdarīt izvēli. Mēs izvēlamies ievērot un pārceļt uz mūsdienām tikai dažus Bībeles izteikumus, pavēles, notikumus. Būs tādi, ko mēs neņemsim vērā, piemēram, tekstus, kas liek nonāvēt bērnu, kuŗš nolād savu tēvu vai māti, vai “likt dzīvību pret dzīvību” (2Moz 21:17,23). Mēs neņemsim vērā Jēzus rīkojumu sekotājiem staigāt ar nūju rokā un sandalēm kājās (Mk 6:8-9). Mēs nevalkāsim drēbes, ko valkāja Pāvils vai Pēteris, jo tās pieder tam laikam un kultūrai un uz mums vairs neattiecas. No otras puses, mums varbūt labpatiks ņemt vērā, ka Jēzus divpadsmit mācēkļi visi bija vīrieši, un mēs negribēsim to saistīt ar tā laika sabiedrības tradīcijām, bet pārnesīsim uz mūsdienām ka svarīgu simbolu un piemēru.

Iztēloties tekstu redzam, ka kādam šķiet svarīgi akcentēt divpadsmit vīriešus, bet cits grib ņemt vērā pavisam citus tekstus, piemēram, tos, kas norāda, ka Jēzū Kristū ir noticis kaut kas jauns, ka vairs nepastāv ne tikai dalījums “verģi” un “brīvie”, bet arī dalījums “vīrietis” – “sieviete” (Gal3:28).

Tātad otrais interpretācijas uzdevums ir izdarīt teksta izvēli.

Tomēr ir jāatrisina vēl trešais un visgrūtākais interpretācijas uzdevums, proti, jāpārceļ no “tur un toreiz” uz mūsdienām “šeit un tagad” viss, kas mums šķiet vajadzīgs vai pavēlēts. Varbūt iztēlosimies šo interpretācijas uzdevumu kā tiltu, kas savieno “tur un toreiz” ar “šeit un tagad”. Kas ir šis tilts? Kas notiek ceļā no cita laika un vietas? Kā mēs zinām, ka tas, kas bija “tur”, ir pārnesams “šeit”? Kā

kristieši veic šo interpretācijas trešo uzdevumu? Jau pieminēju vispārējās priesterības tekstu Pirmajā Pēterā vēstulē, ko M. Luters un citi reformāti nemācēja, kā mums šodien liekas, īpaši pareizi interpretēt, un tomēr viņi izveidoja ļoti spēcīgu un ietekmīgu mācību par visu kristiešu priesterību. Turklāt varbūt ir vērts atgādināt, ka “priesterības” jēdziens vispār nav Jaunās Derības un agrīnās kristietības koncepciju klāstā. Kristiešiem par kalpošanas amata piemēru bija sinagoga, nevis Jeruzālemes templis. (Sinagogā ir skolotāji, Rakstu mācītāji, vēlāk rabīni, bet tur nav priesteru.) Priesterības jēdziens ienāca kristīgajā Baznīcā nevis no Jaunās Derības, bet no romiešu, ēģiptiešu un citu apkārtnes pagānisko kultūru piemēriem. Jaunajā Derībā vispār netiek runāts par ordināciju vai mācītāja amatu mūsu kultūras un laika izpratnē. Mēs pārnesam pāri “interpretācijas tiltam” tekstus, kuņus piemērojam ordinācijas jautājumam. Piemēram, iepretī skaidriem norādījumiem uz to, ka apustuļiem nav pēcnācēju, ka tā ir unikāla kopība (pie kuņas Pāvils centās sevi pieskaitīt kā “nelaikā dzimušu”), mēs tomēr pārnesam pāri “interpretācijas tiltam” no “tur un toreiz” ieskus, ka mācītāji ir apustuļu kārtas pēcnācēji. Kā tas notiek? Kā zinām, ka šos tekstus tā drīkst piemērot? Acīmredzot tekstus nelasām burtiski, bet neizbēgami tos interpretējam. Kā mēs zinām, ka ir svarīgi akcentēt to, ka Jēzus bija vīrietis, ka tas ir svarīgs šī teksta akcents mūsdienās? Kā mēs zinām, ka varam šos tekstus attiecināt uz ordināciju? Pašā tekstā šādu norādījumu par lietojumu, protams, nav. Kaut kas notiek, šķērsojot minēto “interpretācijas tiltu”. Tā veidojas strīdi par interpretāciju.

Vēl citi piemēri. Varam jautāt, kāpēc mums ir viegli neņemt vērā Jaunās Derības vēstulēs uzrunu “brāļi” un visu teikto attiecināt arī uz “māsām”? Kā mēs zinām, ka mūsu “brālis” Kristū nav tikai vīrietis, bet ir arī sieviete? Domāju, ir visai skaidrs, ka atbilde nav tekstā, bet ir meklējama mūsos pašos, mūsu laikmetā, mūsu ticībā, mūsu mīlestībā, mūsu cerībā – šodien. Ieskatī nerodas no teksta, bet no mūsu sirdīm, intelekta, dzīves, mūsu draudzēm un Baznīcas. Tas arī sakrīt ar atkārtoto atgādinājumu, ka kristietības dabīgais konteksts nav mūžīgās vai ārpuslaika patiesības, kas lasāmas tekstā, bet ticība, kas skatās uz nākotni, uz eschatoloģisko piepildījumu, ko atklāj dzīvais Kristus caur viņa apsolīto Garu šodien. Protams, dzīves piepildījums – tēlos – jau ir atnācis ar Jēzu, bet Gars mūs ved uz šo piepildījumu – uz vēl neatpazītām patiesībām. Tāpēc mēs lasām Svētos Rakstus atkal un atkal no jauna, lai saprastu darbu, kuņu Svētais Gars liek darīt šodien.

Tā tad – jautāsim vēlreiz, kā Svētie Raksti, kas ir rakstīti “tur un toreiz”, ir attiecināmi uz “šeit un tagad”?

Mainīšu domu tēlu no “faktiem” uz “tiltiem” un pāriešu uz citu metaforu, proti, “stāstījumu”. Bībeles teksts nav sastindzis pagātnes objekts, bet stāstījums, kuņu varam pārstāstīt, atstāstīt no jauna. Un šajā pārstāstīšanā darām to, ko katrs labs stāsta meistars dara – viņš patur prātā oriģinālu un tomēr ļauj akcentēt kādus īpašus stāsta aspektus. Šis akcentējums var būt liels vai mazs – piemēram, attiecināt vispārējo priesterību uz katru individu, nevis uz visiem kopā. Savā jaunajā stāstījumā (vai atstāstījumā) izceļam, pasvītrojām, akcentējam to, ko ticība un draudzes dzīve šobrīd mums māca. Stāstot par Jēzu, piemēram, varam akcentēt, ka viņš, lūk, bija vīrietis. Bet kāpēc mēs domājam, ka šajā stāstā tieši šis akcents ir pareizs vai nepieciešams? Pats stāsts mums šādu akcentējumu nenorāda.

Vai drīkstam meklēt un atrast jaunus akcentus, nedaudz izmainīt stāstījumu? Vai tas nerunā pretī Bībeles autoritātei un patiesīgumam? Ir zīmīgi, ka atbildi dod pati Bībele. Bībele pati uzrāda un izmanto šādu interpretāciju daudzpusību, šādu atstāstīšanu, pārstāstīšanu. Minēšu tikai dažu piemērus: Jaunajā Derībā nav tikai viens Jēzus tēla un vārdu atspoguļojums, bet četri – visi atšķirīgi. Matejs gribēja pielabot Marku. Lūka mums skaidri pasaka, ka viņš ir iepazinies ar daudziem stāstījumiem un tad izveidojis citu – savējo. Jēzus līdzības varam stāstīt un pārstāstīt, nekad neatkārtojoties. Vecās Derības citāti Jaunajā Derībā ir vēl viens liels piemērs šādai pārstāstīšanai. Vecajā Derībā arī redzam to pašu: ir divi vēstures stāstījumi (Laika un Ķēniņu grāmatas) un tad vēl

trešais – Deiteronomium notikumu skaidrojums. Ezras un Nehemijas grāmatas skaidro, ka Dievs vēlas, lai tauta norobežojas no apkārtnes nesvētajām un nešķīstajām ciltīm. Bet Bībelē ir arī Rutes un Jonas grāmatas, kas rakstītas tieši tajā pašā laikā. Rutes grāmata vēsta, ka laulības ar cittautieti ir ne tikai skaists piemērs, bet arī ļauj piedzimt lielākajam izredzētās tautas ķēniņam Dāvidam. Savukārt Jonas grāmata stāsta par pravieti, kas vēlas izpildīt Ezras un Nehemijas noraidošo programmu pret nešķīsto un nesvēto, bet Dievs palīdz viņam pārkāpt pāri aizspriedumiem un šaurajiem ieskatiem par Viņa žēlastību un ar lielās jūras zivs palīdzību viņu izspļauj netiklības un izvirtības galvaspilsētā Ninivē. Brīnumu brīnums, atgriešanos, ko nedara izredzētā Dieva tauta, ar uzviju veic ninivieši! Vai mēs pilnīgi iznīcinātu grēciniekus un bezdievjus, ja mums būtu tāda vara? Jona tā gribēja un vēlējās, lai arī Dievs tā gribētu. Bet Dievs nav Jona, Viņš ir Dievs. Tātad šajā laikmetā pastāvēja divi ļoti atšķirīgi ieskati. Viens Dieva darbību interpretēja tikai kā nepieciešamību sargāt tradīciju, otrs skatījās tālāk – pamanīja darbu, ko Dievs dara ārpus šaurajām tautas robežām. Bet abi ieskati ir Bībelē! Tāpat šodien – vai ir kaut kas, ko varam mācīties no savas apkārtnes, no sava laikmeta, vai mēs visu jau zinām? Vai tiešām domājam, ka ir ļoti labi, ka sabiedrībā sievietēm ir politiska un juridiska vienlīdzība, bet uz mums Baznīcā tas neattiecas?

Kristīgā Baznīca, kristīgās draudzes arvien ir dzīvojušas dzīvā attieksmē pret Svētajiem Rakstiem. Tie veido patiesības normu un saturu. Pēc tiem un tikai pēc tiem esam aicināti dzīvot, vēstīt un mācīt. Bet šajā ticības saskarsmē ar Bībeli visi veidojam savu Rakstu atstāstījumu. Tas tiek darīts, un tas ir jādara. Bet to drīkst darīt tikai tā, kā kristieši to ir darījuši visos laikos: lūdzot, lai Svētais Gars nāk palīgā. To darām arī kristīgā kopībā, kur nožēlojam grēkus, tostarp arī interpretācijas grēkus vai, kā esmu to nosaucis, mūsu atstāstījuma grēkus! Lūgšim, lai mūsu kopīgā un atsevišķā priesterība un kalpošana vienmēr ir saistīta ar lūgšanu, lai uzticamies Svētajam Garam, kas mums grib dot jaunas sirdis, jaunas domas, rādīt jaunas iespējas, kā Dieva žēlastība var vairoties un izplesties mūsu draudzēs, mūsu Baznīcā un mūsu valstī, kur mēs visi – vīrieši un sievietes – esam viens Jēzu Kristū.

DRAUDZES DZĪVE

Padomes sēdēs maijā un jūnijā

Maijā pārrunājām vajadzību uzlabot draudzes Īres māju, kas atrodas uz baznīcas zemes gabala trīsdesmit otrajā ielā uz rietumiem no baznīcas pagalma. Secinājām, ka ir nepieciešams uzlabot baltās mājas ārpusi. Līdz ar to SELA firmas darbiniekiem paredzēts plēst nost vecos vinila (vinyl) paneļus no nama ārsienām, piestiprināt izolējošus materiālus un piesist jaunu apšuvumu. Maksa būs aptuveni \$26,500, bet pacelsies uz \$30,000, ja mainīsim verandas margas. Šo summu ņemsim galvenokārt no peļņas, ko esam ieguvuši no akciju vērtības celšanās mūsu Morgan Stanley ieguldījumā, proti, no 026. fonda, kā aprakstīts gada pārskatā februārī.

Padome atbalsta virtuves uzlabošanu un vienojas par to, ka draudze aizdos dāmu saimei naudu, lai maksātu par remontiem. Patlaban algojam atsevišķas firmas, kas pakāpeniski darīs dažādus darbus saistībā ar pārbūvi. Piemēram, tagad grīda tiek lauza, lai atrastu ūdens caurules. Virtuves pārbūvēšanā piedalās ne tikai algoti namdari, bet arī draudzei pazīstami cilvēki, kas dara darbu bez atlīdzības.

Jūnijā draudzes arhivārs Laimonis Sproģis atgādināja par draudzes dokumentiem, kas sakrājušies gadu desmitu laikā. Dažādos skapjos, atvilktnēs, vākos un kastēs atrodas daudzu sēžu protokoli. Secinājām, ka nav jēgas glabāt vecu, sīkumainu informāciju. Glabāsim tikai dokumentus, kas saistīti ar draudzes darbību: kristību, iesvētību, laulību, bērnu informāciju. Arī paturēsim draudzes dibināšanu protokolus un līdzīgus dokumentus.

Nākamā padomes sēde notiks otrdien, 11. jūlijā, pulksten 19:00. Padomes sēdes ir atklātas, kaut gan drīkst balsot tikai mācītājs, padomes locekļi (9), dāmu saimes pārstāve un kasieris.

Padomes sekretāre un draudzes darbvede Vija Treiberiga kopā ar Svētrīta Zvanu redakciju

Dāmu saimes ziņas

Maijā un jūnijā pie galdiņa kalpoja Mirdza Eglīte, Baiba Rudzīte, Kristīne Thayer, Benita Štelmachere, Aija Vikmane, Ausma Ģiga 2x, Aija Vijuma, Astrīda Bergmane. Ziedus uz altāra lika Māra Croissant, Štolceru ģimene, Latviešu skolas absolventu vecāki, Aija Vikmane, Inta Lāčplēse 2x, Inta Laizāne, Astrīda Bergmane. Par sadraudzību rūpējās Māra Croissant, dāmu saime 3x, Latviešu skolas absolventu vecāki, Ilze Grotāne, Dzintra Prīlapa, Sarma Straumane.

Ja varat palīdzēt sadraudzības stundā vai ziedot produktus, lūdzu sazināties ar jūlija/augusta/septembra mēneša darba grupas vadītāju Irēni Rudzīti: 612-781-9912. Ja vēlaties likt ziedus uz altāra, zvaniet Laimai Dingley (612-866-3235) vai Selgai Pētersonei (651-484-6046).

Jaunumi mūsu baznīcā

Varbūt esat ievērojuši, mūsu virtuves telpa ir izārdīta un remontdarbi tur iet pilnā sparā. Mūsu draudze ir bijusi atsaucīga šim pasākumam ar ziedojumiem – līdz šim esam ievākuši \$12,818. Dāmu saime turpina piestrādāt, lai remonts izdotos un mēs varētu ar prieku strādāt jaunizremontētā virtuvē. Aicinām ikkatru ziedot šim svarīgam mērķim! Dāmu saime

Lasīšanas pulciņš

Lasīšanas pulciņš pa vasaru lasa Vizmas Belševicas gramātu "Bille". Šo grāmatu pārrunāsim trešdien, 27. septembrī, plkst. 10:00os no rīta, baznīcas lejas telpās. Visi mīļi aicināti!

Svētrīta Zvani

Viens no bibliotekāres darbiņiem ir gādāt, ka Svētrīta Zvani tiek iesieti "binding". Ik pa diviem gadiem mēs to darām. Tagad 2014.-2015. gadi ir iesieti un stāv skapī pie citiem gadiem. Anna Hobbs

Draudzes dzīve bildēs

Svētību pilna diena! 18. jūnijā dievkalpojumā mazdēls un vecmāmiņa tika kristīti. Pateicība Dievam!

Mācītāja Dāga, Edijas un Roberta ģimenē 22. maijā piedzima otrais dēls Harijs, sverot 7 lbs 10 oz.

Hariju kristīja mācītājs Andris Sedliņš. Harijs tika kristīts kopā ar viņa vecmāmiņu Ivetu.

Augšas bildē: Arnis Banka, māc. Andris Sedliņš un Iveta Banka. Lejas bildē: Visa ģimene kristību dienā vai, kā māc. Andris teica, Harija un Ivetas otrajā dzimšanas dienā. ☺

Aizvesto piemiņas dievkalpojums 11. jūnijā. Bildē: igauņu mācītāja Nelli Vahter un mācītājs Dāgs. Uz altāra kreisā pusē ir redzams skaists ziedu veidojums, kas pārstāv visu 3 Baltijas valstu karogu krāsas, autore Inta Lāčplēse.

atskan kas līdzīgs tautas dziesmai, bet pašas beigas ir rāmas, visi devušies pie miera.” Vasks lieto lēni plūstošas harmonijas, lai parādītu šo klusumu un rāmumu. Man tas atgādināja impresionistiskus komponistus kā, piemēram, Klodu Debisī.

Otrais klavieru solo bija Margēra Zariņa Tokāta. Ozoliņš paskaidroja, ka šinī gabalā jūtamas ietekmes gan no tautas dejas ritmiem, gan no džeza. Pianists to izpildīja ar lielu enerģiju un tas skanēja dramatiski.

Nākošā soliste bija Ruta, kuŗa atskaņoja Kamila Sensānssa slaveno Introdukcija un rondo kapričoza la minorā, op. 28 ar klavieru pavadījumu. Šis skaņdarbs ir neticami virtuozs un dramatisks, un man bija jāapbrīno Kroumoviča – cik mierīga viņa izskatījās, to spēlējot. Nelikās, ka viņa pārāk pūlējās, lai gan darbs ir ļoti prasīgs.

Pēdējais solists bija Alvaro, kurš izpildīja divus skaņdarbus ar klavieru pavadījumu. Pirmais – K. V. Gluka Melodija, kas, kā pēc tālākas pētīšana uzzināju, nāk no Gluka operas „Orfejs un Eiridike”. Melodija ir ļoti lirisks gabals. Alvaro ir brīnišķīgi bagāts tonis, un šis darbs to sevišķi izcēla. Kā otro solo Alvaro spēlēja A. Bacīni Rūķīšu deju. Bacīni bija ne tikai komponists, bet arī virtuozo vijolnieks, un es varu iedomāties, ka viņš pats, 19. gadsimtā koncertējot pa Eiropu, bieži spēlējis šo gabalu. Rūķīšu deja ir virtuozs, trakulīgs darbs, skerco stilā, un likās, ka bija ļoti piemērots Alvaro raksturam.

Koncertu noslēdza ar Pablo de Sarasates Navāra divām vijolēm un klavierēm, op.33. Ievadot to, Ruta uzsvēra, kā Sarasates dzimtās Spānijas tautas mūzika ietekmējusi šo gabalu. Navāra iesākas ar īsu vijoļu ievadu, pievienojas klavieres ar pavadījumu, un tad abas vijoles sāk spēlēt galveno tēmu, kas tiešām atgādināja spāņu tautas dziesmu.

Publikas atsaucība koncertam bija varena, un vijolnieki atbildēja ar divām piedevām. Pirmā, kāds tango, bija īss un jautrs. Pēdējā piedevā Kroumoviča un Gomezs pārsteidza un iepriecināja klausītājus ar latviešu tautas dziesmu aranžējumiem. Starp citām skanēja iemīļotās dziesmas: Pūt vējiņi, Seši mazi bundzinieki, Tūdaliņ, tāgadiņ. Klausītāji, protams, it sevišķi labi atsaucās uz šo gabalu, un tas tiešām bija piemērots noslēgums brīnišķīgam koncertam.

Rasa Zeltiņa

Mineapoles un St. Paulas Latviešu skolas izlaiduma akts

Šī gada 21. maijs bija ļoti nozīmīga diena četriem Mineapoles/St. Paulas Latviešu skolas 8. klases skolniekiem – Elizabetei Čuriskai, Katrīnai Dingley, Maijai Sprenger-Otto, Gintam Pelēcim, un protams viņu ģimenēm. Izlaiduma diena!!! Pēc vairākiem pavadītiem gadiem latviešu skolā, šī bija viņu pēdējā oficiālā diena, kā šīs skolas skolēniem. Izlaiduma akts iesākās ar karogu ienešanu, kam sekoja mācītāja Dāga uzruna un svētības vārdi, un Latvijas himnas nodziedāšana. Oficiālais akts bija atklāts! Skolas pārzine Indra Halvaršone sniedza uzrunu pateicoties bērniem un vecākiem par ieguldīto darbu un laiku, gribasspēku iemācīties un pilnveidot latviešu valodas zināšanu. Kā arī vēlēja visa laba vēlējumus absolventu turpmākajās gaitās. Pēc uzrunas tika izsniegti diplomu, pasniegti ziedi un dāvanas no Latviešu skolas saimes. Kad nu šī akta daļa bija galā, sākās priekšnesumi, ko bija sagatavojuši gan paši absolventi, gan arī pārējie skolas saimes skolēni. Vispirms skolotājas Noras pavadībā absolventi uz koklēm nospēlēja latviešu tautasdziesmu “Malni mani kumelēni”, tad sekoja bērnudārza klases uzvedums “Kalējs kaļ, malējs maļ”. Jaunākie bērni, kas deju skolotājas Ingridas uzraudzībā nodejoja deju “Vēderiņš kurkst”, bet 1.-6. klases bērni nodziedāja “Ai, zaļaji līdaciņa” skolotāja Benjamiņa pavadībā. Pēc tam sekoja pašu absolventu sagatavotās dejas “Puisis meitas dancināja” un “Bāliņš māsas dancināja”. Vēlāk, absolventu klases skolotāja Āva sniedza uzrunu pastāstot gan par savām gaitām šajā skolā, gan par pieredzēto un jauki pavadīto laiku ar absolventiem. Pēc uzrunas absolventu klase nodeva karogu nākamajiem absolventiem, kuriem gan līdz izlaidumam jāgaida vēl 2 gadi. Kad karogs bija nodots, programma turpinājās ar absolventu vecāku uzrunu, ar absolventu klases sagatavoto slow-motion video, un apsveikumiem no citām latviešu sabiedrības organizācijām. Izlaiduma akta izskaņā, visa klātesošā publika sadevās rokās, lai nodziedātu “Daugav’ abas malas”, kam sekoja karoga iznešana, un aicinājums uz kopīgu mielastu! Izsakām lielu prieku absolventiem par viņu sasniegumiem un vēlmi pilnveidot latviešu valodas prasmes un zināšanu visu šo gadu garumā! Kā arī novēlam sekmīgas turpmākas gaitas, lai nu kur arī tās vestu!!! Neaizmirstiet apciemot skolu, un kas zin, varbūt tuvā vai tālākā nākotnē, jūs atgriezīsieties kā skolotāji, lai dalītos ar savām zināšanām un prasmēm ar citiem! Lai izdodas viss iecerētais, un vēlām veiksmi!!!

Kristīne Girbe

Skolas pārzines Indras Halvoršones uzruna

Miļš sveiciens visiem šajā svinīgajā dienā, noslēdzot skolas 66. mācību gadu, kad mūsu skolā atkal ir izlaidums, kurā ar lepnumu un prieku vēlām labu ceļavēju 4 brašiem jauniešiem: Katrīnai Dingley, Maijai Sprenger-Otto, Elizabetei Čuriskis un Gintam Pelēcim (skolas absolventam jau 3. paaudzē!)

Latviešu skolā ir aizvadīti 10 gadi, kuros ir koklēts, dziedāts, zīmēts un līmēts, dejots, spēlēti teātri, ir bijušas cīņas ar gramatikas vingrinājumiem un lasāmgabaliem, ir uzzināts par Latvijas vēsturi un ģeogrāfiju, ir cepti ūdensklīņeri un pīrāgi, ir iegūti labi draugi, ir bijuši vēli vakari, pildot mājas darbus, arvien saspringtāks dienu ritums, kur starp mācībām angļu skolā, sportiem, vaļaspriekiem, tomēr atradās laiks arī latviešu skolai un latvietībai.

10 gadi ir ilgs laiks – un kāds var jautāt: vai bija vērts? Kāds ir ieguvums?

Katram no šiem jauniešiem būs sava atbilde uz šiem jautājumiem, bet es gribu teikt, ka būtiskais patiesībā ir tas, ka VIŅI PAŠI ir GALVENAIS ieguvums: ieguvums latviešu tautai, tās ilgtspējībai, tās turpinājumam, bagātinot pasauli ar latvisko kultūru, dzīvesziņu, valodu!

Kā Māris Čaklais rakstīja:

Uz zemeslodes, zem saules,
mūs piecarpus miljardu. Tajos
latviešu pusotra miljona tikai.
Tas ir kā pusotra piliena jūrā.
Kāda var būt pusotra piliena dziesma par
sauli? Un tomēr -
uz zemeslodes, zem saules,
ir tāda tauta - latvieši,
uz zemeslodes, zem saules,
ir tautai dziesma par sauli:

Lec, saulīte, rītā agri,
Noej laiku vakarā.
No rītiņa sildīdama,
Vakarā žēlodama.

Absolventu izrāde

Skolas saimes vārdā sveicu absolventus ar viena ceļa noslēgumu un latviešu sabiedrības vārdā
aicinu – turpiniet latvietības ceļu: priecāsimies jūs redzēt sarīkojumos, baznīcā, deju mēģinājumos,
korī! Nāciet pulkā!

Absolventi pie
svētku galda.

Vecāko klašu
bērni dzied
“Ai, zaļā
līdaciņa”.

Atvadu vārdi latviešu skolas beidzējiem

Esmu pavadījusi lielu daļu savas dzīves kā skolniece un kā skolotāja latviešu skolā. Biju no pirmās paaudzes, kas apmeklēja mūsu latviešu skolu. Latviešu skolu absolvēju 1977. gadā pavasarī, šogad apaļa jubileja, 40 gadi. Pēc latviešu skolas nobeigšanas jau rudenī nācu uz skolu kā palīdzē skolotājai Aijai Vikmanei bērnudārzā. Tanī klasē mācījās arī Ingrīda (Erdmane) un Zinta (Pone), kas tagad māca latviešu skolā un kuŗu bērni to apmeklē.

Laima (Zoltnere-Dinglija) un es sēdējām blakus viena otrai latviešu skolā trešajā stāvā darbvedes telpā. Daudzus gadus mācu Laimas meitu Katrīnu, kas šodien absolvē. Laima māca tautas dejas, un Nora (Treiberga-Lund), kas arī bija mūsu klasē, māca koklēšanu. Kad mācītājs Ozoliņš pārnāca uz mūsu draudzi, mūsu klasē pievienojās viņa meita Kristīne (Ozoliņa- Kontere), tagadējā draudzes priekšniece un kas arī vairākus gadus bija skolas pārzine.

Beidzēju klasi sāku mācīt tikai ar zēniem augšējā stāvā bibliotēkā. Sākumā bija Maksis Beķeris, Miks Ramanis, Raitis Treibergs, pienāca klāt Gints Pelēcis. Miks pārcēlās uz Bostonu, tad Maksis uz Kanādu. Gints ar viņiem uztur draudzību Garezerā. Meitenes Zippa Čuriska, Katrīna Dinglija, Maija Sprenger-Otto atvietoja puikas. Gints palika vienīgais zēns. Mēs ievācāmies LOAMa telpā, kur sirsnīgi un draudzīgi turpinājām strādāt. Esmu piedzīvojusi, kā šie mazie bērni aug un attīstās.

Daudz kas ir mainījies no tā laika, kad es gāju skolā, bet tomēr daudz ir arī palicis tāds pats: vēl joprojām latviešu skolā turpina attīstīt mūsu bērnos latvietību. Latviešu skolas pamati un mērķi bija un turpina būt: audzināt latviskumu bērnos, mācot latviešu valodu, vēsturi, literatūru, folkloru un izkopt latviskās tradīcijas. Kad es gāju skolā, vairākums bērnu nāca no ģimenēm, kur abi vecāki bija bēgļi no Latvijas. Šodien nāk nākamā paaudze skolnieku, kuŗiem bieži tikai vienam vecākam ir saites ar Latviju. Šī būs pirmā klase, kur visiem absolventiem tikai viens vecāks ir ar saitēm no Latvijas. Gints ir trešā paaudze, kas absolvēs latviešu skolu, viņa māmiņa un vecmāmiņa ir beigušas mūsu latviešu skolu. Visus šos gadus mācot latviešu skolā, attīstot bērniem latvisko garu, esmu pati turpinājusi izkopt arī savu latvisko garu un piederību latviešu saimei. Mūžu dzīvo, mūžu mācos.

Gribu nobeigt Ērikas Gravas vārdiem:

Saglabā sevī prieku dzīvot!

Smelties no grāmatu avotiem gudrības lielas.

Saglabā sevī draudzības jūsmu, vēlmi klausīties, vēlmi runāt patiesus vārdus.

Saglabā sevī latviešu valodu, dainas ko runāja tevi mācot.

Saglabā sevī prasmi izturēt. Latvisko dvēseli saglabā!

Mīļie latviešu skolas beidzēji, novēlu jums uz klausīt tos, kas jums vēl labu, atcerēties, ka šeit ir jūsu mājas, jūs mums esiet svarīgi!

Laimīgu ceļu!

Klases audzinātāja Āva Bērziņa

No 6. līdz 7. maijam latvieši piedalījās Tautību festivālā ar izstādi un tautas deju uzvedumiem

Augšā: Šogad Latviešu skolas deju grupa – mazais “Pērkonītis” – Tautību festivālā dejoja īpaši kuplā skaitā. Fotografijā labajā pusē redzamas skolotājas Ingrīda Erdmane un Laima Dingley, iztrūkst skolotāja Marita Pelēce.

Lejā: lielais “Pērkonītis”,
bilde: Kristīne Kontere.

Kristīnes Ģigas Bauer raksts par ALA's kongresu

ALAs 2017. gada kongress notika Čikāgā no 5. līdz 7. maijam. Minesotas latviešu sabiedrību pārstāvēja trīs cilvēki: LOAM delegāti bija Baiba Robiņa-Olinger un Māra Pelēce. Mani aicināja pārstāvēt Mineapoles-St. Paulas ev. lut. draudzi, lai gan šobrīd ar vīru Tāli dzīvojam Ņujorkā. Tālis pārstāvēja Ņujorkas draudzi (tai skaitā arī vēl viens, ko sauksim par mūsējo- Jāni Kancānu). Kongresā piedalījās 70 delegāti.

Ceturtdienas vakarā, 4. maijā, notika baltie galdautu svētki Sv. Pēterļa draudzes namā, ar ko ALA oficiāli iesāka ceļu uz Latvijas simtgadi. “Baltā galdauta svētku ideja ir pavisam vienkārša: ģimene, draugi un kaimiņi no vienas mājas, vai vairākām blakus mājām sanāk kopā pie viena galda, ietur vieglu, kopīgi sarūpētu maltīti, kā arī izmanto iespēju pārrunāt ieceres sava pagalma, apkaimes, pilsētas, novada un valsts nākotnei. Latvijas Neatkarības deklarācijas pasludināšanas gadadiena, kas

1990. gadā bija izšķirošs, jauns sākums Latvijai, tad varētu kļūt par iedvesmu arī citām Latvijas cilvēkiem svarīgām norisēm.” -Latvijas Institūts. Ļoti aizkustinoša bija Latvijas vēstnieka ASV Andra Teikmaņa uzruna, kur viņš stāstīja par 1990. gada 4. maiju, kad viņš kopā ar citiem Latvijas Augstākās padomes delegātiem balsoja par Neatkarības deklarācijas pieņemšanu. Pacieļojamies ar sen neredzētiem draugiem, iedzērām vīnu un uzēdām gardas uzkodas, ko dāmu saime bija sagādājusi.

Piektdienas rītā sākās kongresa darba diena. Mācītājs Ojārs Freimanis interesantā kārtā pieminēja Latvijas luterāņu mācītāju grupu "Atdzimšana un atjaunošanās" no 1990. gadā, ko mācītājs Dāgs minēja savā sprediķī iepriekšējā svētdienā Mineapolē. Diena turpinājās ar apsveikumiem no visādām organizācijām, pirms ķērāmies pie darba. Vēstnieks Andris Teikmanis stāstīja, ka viņš, kopā ar vairākiem Baltijas ministriem un pārstāvjiem, ir bijuši ļoti aktīvi, tiekoties ar ASV politiķiem par NATO un Eiropas drošību. Darba grupās pārrunāja pēdējā gada paveikto ALA nozarēs, un kas ir iepļānots uz priekšu. Vislielākie punkti šobrīd ir Latvijas drošība un Latvijas valsts simtgades svētki.

Kultūras nozares vadītāja Līga Ejupa izstāstīja par savu vīziju, ka katrā latviešu centrā notiks ik mēneša sarīkojumi ceļā uz Latvijas simtgadi. LOAM pārstāve Māra Pelēce izstāstīja kādi plāni jau top Minesotā. Līga bija ļoti laimīga par to, kas līdz šim ir izplānots, un ieteica citām pilsētām ķerties pie darba. Līdz Dziesmu svētkiem Baltimorā būs izveidota tīmekļa lapa www.lv100usa.lv, kur varēs sekot līdz simtgades sarīkojumiem ASV. Līga arī stāstīja un mudināja dalībniekus piedalīties "stāstu segas" projektā. Projektu veido LaPa (latvieši pasaulē) muzejs, un aicina visiem darināt 15 cm x 15 cm kvadrātiņus, ko saliks vienā milzīgā segā, kas ceļos pa Latviju 2018. gadā.

Informācijas nozares darba grupā pārrunāja politiskos jautājumus. Mudināja delegātus sazināties ar saviem valdības pārstāvjiem, lai atbalsta NATO, un arī, lai Kongresa pārstāvji (representatives) iestājas Baltic Caucus. Rep. Keith Ellison iestājas šī gada martā, bet pašlaik viņš ir vienīgais pārstāvis no Minesotas. Jānis Kancāns un Dzintars Dzilna stāstīja par "Sauciens Darboties" akciju (Call to Action Unit), apvienojot ASV latviešus lai organizēti uzrunātu ASV kongresa un valdības pārstāvjus par atbalstu Latvijas un ASV kopīgām interesēm, it sevišķi Baltijas drošības jautājumos. Mērķis ir savienot 1000 apņēmīgus cilvēkus, kas šajā akcijā piedalītos. Līdz šim, akcijai pieteikušies nedaudz vairāk kā 160. Šī akcija no dalībniekiem neprasīs daudz laika. Akcijas vadītāji sagatavos vēstuļu tekstus un sagādās adreses ASV kongresmaņiem un senatoriem. Dalībniekiem atliek tikai vēstules nosūtīt. Ja kāds vēlas šai akcijā piedalīties, varat ALAs tīmekļa lapā reģistrēties: www.alausa.org. Sākumlapā ir norādījumi, kā pieteikties.

Pēc divām pilnām dienām ar pārrunām un domu izmaiņām, pienāca laiks ievēlēt jauno ALAs valdi. Visus ievēlēja turpināt savu darbu valdē ar Pēteri Blumbergu pie vadības, izņemot trīs locekļus, kuriem termiņi bija beiguši. Bijuši un esošie valdes locekļi paspēja pierunāt divus jau šai rakstā iepriekšminētus cilvēkus kandidēt uz jauno valdi. Par ārējo informācijas nozares vadītāju ievēlēja Jāni Kancānu, un par līdzekļu vākšanas nozares vadītāju ievēlēja mani.

Sestdienas vakarā baudījām jauku vakaru Ciānas draudzes namā, kur uzstājās deju kopa "Mantinieki," grupa Credo ar viesi Armandu Birkeni, un vietējā latviešu grupa "Adam zahl." Bija patīkami ievilkāt elpu pēc divām gaŗām dienām un papriecāties ar jauniem un veciem draugiem. Pie vakariņu galda man blakus sēdēja archibīskape Lauma Zušēvica. Mēs apspriedām, cik ātri mazais Demandts ieradīsies pie mums. Tomēr drusku vēl mums bija jāgaida.

Visumā iespaids no mana pirmā kongresa, kur piedalījies kā delegāte bija labs un pozitīvs. Latviešiem vēl ir griba un spēja daudz ko padarīt latviešu sabiedrības un valsts labā. Šis mani iedvesmoja kandidēt, lai varu atkal iesaistīties ne tikai vietējā latviešu sabiedrībā (Minesotā vai Ņujorkā,) bet visā Amerikā. Pateicos par iespēju pārstāvēt draudzi kongresā!

Marija Fine Futchs Platace Mineapolē

Jaunatrasta piederība – tā īsumā varētu summēt Marijas Plataces stāstījumu par viņas dzīvi un grāmatu “WIDE EYES”, kas nesen iznākusi Xlibris izdevniecībā. Vēl viens brīnumains stāsts par latviešu tautas piederīgo likteņiem Otrā Pasaules kara laikā un pēc tā!

Marija Platace viesojās pie mineapoliešiem šī gada 23. aprīlī, kur latviešu draudzes “kafijas stundā” pēc dievkalpojuma viņa bija aicināta uz tā dēvēto grāmatas atvēršanu, lai mūs iepazīstinātu ar savu dzīves stāstu un saviem pētījumiem par dzīves apstākļiem un norisēm Latvijā gan zem nacistu, gan komunistu okupantu varas.

1950. gadā adoptēta amerikāņu mācītāja Futchs'a ģimenē kā kara bārene, Marija uzaugusi Kolorado (Colorado) un Teksasā (Texas), skolojusies Midlandes un Amerikas universitātēs (Midland U. un American U.), visu mūžu strādājusi izglītības laukā, tagad pensionējusies un dzīvo Vašingtonā (Washington, D.C.). Autore pati raksta, ka viņas dzīves pirmie seši gadi arvien tai bijusi mīkla, ko viņa vēlējusies risināt. Izziņu uzsācis jau viņas audžu tēvs, kam padomju iestādes paskaidrojušas, ka Marijas tēvs pazudis karā, māte mirusi dzemdībās – tā tad, apaļa bārene. Taču dokumentos, kas nākuši Marijai līdzī no bāriņu nama, bijuši citi dati.

Latvijai atgūstot neatkarību, radusies izdevība atsākt meklējumus. Lūk, īsumā viņas dzīves stāsts: vācu okupācijas laikā, 1944. gada vasarā, kad fronte jau tuvojās Latvijas robežām, Marijas ģimene apsūdzēta par sadarbošanos ar padomju partizāniem. Viņas tēva tēvs tiešām slēpis savā saimniecībā kādu partizānu grupu, domājams ar nolūku nodrošināties nākotnei, jo toreiz visiem bijis skaidrs, ka vācieši karu zaudēs un Latvija atkal nonāks zem padomju varas. Vecaistēvs kopā ar sievu un brāli apcietināts, vēlāk nošauts, Marijas māte ar mazo bērnu uz rokām aizsūtīta uz Rēzeknes cietumu, vēlāk uz Salaspils nometni, kur viņas izšķirtas – meitenīte ievietota bāriņu namā, māte aizsūtīta uz Vācijas darbos. Rīgas bērnu nams vēlāk evakuēts uz Vāciju. Bērniem ar nodomu līdzī dotas ļoti skopas ziņas par viņu izcelsmi: tos domāts audzināt par lojāliem Lielvācijas pilsoņiem. Tā Marijai pazudusi saikne ar pagātni. No bērnu nama Vācijā viņu adoptēja Futchs'u ģimene. Tālāko informāciju Marija ieguvusi ar ģimenes detektīva Laura Olupa palīdzību, kam laimējies sameklēt Marijas tēva jaunāko māsu Leonoru. Tante Leonora izklāstījusi Marijai Plataču dzimtas likteņus. Abi viņas vecāki pārdzīvojuši karu un nodzīvojuši gaŗus mūžus Padomju Latvijā. Viņas tēvs Bronislavs mēģinājis sameklēt kā sievu, tā meitu, lai atsāktu pārtraukto ģimenes dzīvi, bet vēltīgi: meitene pazudusi kara jucekļos, sieva atteikusies atsākt kopīgu dzīvi, jo viņa vainojusi vīru visā notikušajā. Vēlāk Bronislavs apprecējies otreiz.

Savu grāmatu WIDE EYES Marija veidojusi vairāk vai mazāk kā tantes Leonoras stāstījumu par Plataču dzimtas gaitām kara un pēckara laikā Padomju Latvijā. Kā kārtīga vēsturniece, Marija pārbaudījusi tantes stāstījuma faktus nesenās Latvijas vēstures izdevumos, lai tā veidotu dokumentētu pārskatu par dzīvi un apstākļiem toreizējā Latvijā. Šis tā tad ir ne tikai kādas ģimenes likteņstāsts, bet arī kāda laikmeta vēstures liecība un kā tāds nozīmīgs mūsu tautas vēstures papildinājums. Svarīgi tas, ka tas rakstīts angļu valodā un tā pieejams plašākai publikai.

Manuprāt, ļoti laba dāvana latviski nerunājošiem radiem, kā arī vietējām bibliotēkām.

Rita Drone

23. aprīlī pēc Marijas stāstījuma par viņas uzrakstīto grāmatu “Wide Eyes”, kurā aprakstīti viņas pētījumi, meklējot radus Latvijā, ieņemtā summa, pārdodot grāmatas, bija \$600. Visa summa tika ziedota mūsu draudzes darbam, lai atjaunotu virtuvi, kā arī lai sponsorētu vienam Latvijas bārenim 2 nedēļas Pasakas bāreņu nometnē 2017. g. vasarā! Paldies Marijai!

Baznīcas virtuves darbi rit pilnā sparā!

Drīz mūsu baznīcas virtuvē būs jaunas izlietnes, letes un “commercial” trauku mazgāšanas mašīna! Darbi tiešām rit pilnā sparā. Santehniķi jau ir ierakuši jaunas rores un drīzumā tiks uzlikts jauns sienas apmetums, kā arī flīzes un tad tiks ieliktas jaunas, spīdīgas ierīces. Liels paldies Gundai Luss, kura koordinē visus virtuves atjaunošanas darbus! Aicinām ikkatru ziedot šim svarīgam mērķim!

Nojaukšanas darbus virtuvē vadīja baznīcas saimnieks Viktors Konters, Arnolds Ozols, Viktora draugs Jeff un Jeff dēls Ryan Elasky (abi policisti, Jeff strādā Edina, Viktora bijušā darba vietā un Ryan nupat pabeidza “Police Academy” un strādā Wells, MN). Paldies!

No Svētrīta Zvanu redakcijas

- Vēlamies pateikties visiem lasītājiem par interesi un atbalstu, sekojot mūsu Svētrīta Zvaniem!
- Lūdzu dalieties jūsu idejās, komentāros, rakstos un sludinājumos!
- Vēlamies arī atgādināt, ka raksti jāiesūta līdz mēneša 17. datumam.
- Rakstus un bildes sūtīt, ja iespējams, elektroniski: mndraudze@gmail.com
- Kā arī, lūdzu, sūtīt kvalitatīvas bildes drukāšanai (virs 2 MB).

Aicinām jaunus lasītājus abonēt Svētrīta Zvanus!

Dodiet ziņu, ja vēlaties Svētrīta Zvanus saņemt papīra formā vai caur e-pastu.

Datums	
Uzvārds, vārds	
Iela	
Pilsēta, štats, pasta kods	
E-pasta adrese	
	Vēlos saņemt papīra eksemplāru no <i>Svētrīta Zvaniem</i> . Lieku klāt čeku pa \$25 (<i>Latvian Evangelical Lutheran Church</i>).
	Vēlos saņemt e-pasta eksemplāru no <i>Svētrīta Zvaniem</i> . Lieku klāt čeku pa \$10 (<i>Latvian Evangelical Lutheran Church</i>).

Jāni pilsētā, 21. jūnijā Beard's Plaisance, Mineapolē, pie Lake Harriet

Koris.

Līgotāji dejo!

Līgotājas – divas Annas,
(no kreisās) Anna Russert un Anna Hobbs.

Jāņi Sesku ciemā

Tuvojas Jāņi un tas liek domāt, kā bija agrāk. Kad mēs ieradāmies Mineapolē, latvieši Jāņus svinēja kādās lauku mājās – Eaton Ranch. Viss notika brīvā dabā, nekāda apgaismojuma, nekādu galdu – noklāj segu un līgo! Problēma: saimnieks pa dienu tur ganījis govis un tās bija atstājušas savas pēdas. Resultāts: viens otrs puisis dabūja lienēt no drauga bikses, lai ar godu tiktu mājās. Vēlāk, kad sāka līgot šķūnī, bija labāk, tikai rīkotāji gribēja vairāk pelnīt un sāka prasīt ieejas maksu no galviņas. Sanāca pasāļš prieks. Nākošā gadā, man šķiet - 1961., mans svainis teica: ko mēs tur pa to šķūni vārtīsimies, mums pašiem tik skaista vieta pie ezera, līgosim tur! Paaicinājām līdzī arī kaimiņu Kēzes tēvu, un mums gāja jauki. Pat mūsu ģimenes jaunākā atvase – Arnītis (6 mēneši) – priecīgs plātīja rociņas un “dziedāja”. Nākamā gadā uzaicinājām līdzī vēl kādus draugus, un tā pamazām arvien vairāk draugu un paziņu uzzināja par mūsu Jāņiem un sāka ierasties ar saviem groziņiem. Jo vairāk dziedātāju, jo labāk skan! Viens reiz ieradās ar piecām dziesmu grāmatām! Māra bērniem Britai un Aldim paaugoties, viņiem sāka braukt līdzī draugi, latvieši un amerikāņi. Bija jāpastāsta viņiem par latviešu Jāņu parašām, ko visi uzņēma ar lielu prieku. Kā šodien atceros meitenes pinot skaistus ziedu vainadziņus. Tad blakus gabalu nopirka Poriešu ģimene. Herberts Porietis toreiz vadīja latviešu pūtēju orķestri, un nākamās Jāņos viņš uzaicināja viesos savus mūzikantus. Iznāca īsta zaļumballe! Apkārtējie amerikāņi dzird dziesmas, dzird mūziku, brauc skatīties, kas notiek? Taču viņiem nelaimējās – līgotāji tādā ielejā, brauc pa ceļu, nekā neredz, brauc pa ezeru ar laivu – krastmalā krūmi, neko neredz! Starp mūsu līgotājiem ir bijuši viesi no Čikāgas, Kansasas, Viskonsīnas, Ziemeļdakotas, no Vācijas un Latvijas.

Viens pāris, kuŗš Jāņos bija atradis papardes ziedu, Sesku ciemā arī salaulājās. Netālu no mūsu ezera atrodas simtgadīga zviedru iecerotāju celta baznīciņa, kur nosvinējām manu vecāku 50. un 55. kāzu atceri. Vairākus gadus tur sarīkojām mūsu draudzes vasaras izbraukumus. Baznīciņā noturējām svētkbrīdi, daudz dziedājām, tad braucām uz Sesku ciemu ēst, dzert un priecāties. Pa ceļam mācītājs Uldis bija pagriezies nepareizā virzienā, dabūjām braukt viņu meklēt. Pēc tam draudzē gāja runas, ka mācītājs gan prot mums parādīt ceļu uz debesvalstību, bet pats nevar atrast ceļu uz Sesku ciemu...

Daudz atmiņu, daudz prieka piedzīvots Sesku ciemā, bet tad, kad mūsu mamma 2006. gadā drīz pēc Jāņiem nomira, zuda Jāņu gars. Mūsu latviešu kaimiņi sāka viens pēc otra aiziet mūžībā, viņu īpašumus iepirka amerikāņi, mainījās apkārtnē. Pašiem arī spēki kļuva vājāki, un nu jau vairākus gadus Jāņus Sesku ciemā vairs nesvin. Bet atmiņas vēl dzīvo!

Mirdza Eglīte

Okupācijas muzejs zaudē ievērojamu Goda padomes locekli

26. maijā mūžībā aizgāja Dr. Zbigņevs Bžezinskis, izcilais starptautisko attiecību profesors, stratēģis un nelokāms cīnītājs par brīvību un demokrātiju Austrumeiropā un visur, kur Padomju Savienība un Krievija apdraudēja tautu brīvību un demokrātiju. Viņš bija profesors Hārvarda Universitātē un Džonsa-Hopkinsa Universitātē, kur viņš vadīja Stratēģisko un starptautisko attiecību pētniecības centru. No 1977. līdz 1981. gadam Bžezinskis bija prezidenta Kārtera drošības politikas padomnieks.

Viņa pietrūks katram brīvības un demokrātijas aizstāvim.

Arī Okupācijas muzejs sēro par viņa pēkšņo nāvi. 2002.

gadā profesors pieņēma aicinājumu piedalīties muzeja darbā kā Goda padomes loceklis. Viņa dalība ievērojami pacēla muzeja prestižu. Iepazinies ar eksponēto Latvijas okupācijas vēsturi, Bžezinskis augstu novērtēja mūsu darbu un bieži uzsvēra muzeja nozīmi Eiropas mērogā. Viņš bija vienmēr gatavs iesaistīties sarunās un dot padomu. Pēdējā tikšanās reizē viņš apliecināja atbalstu Okupācijas muzejam un izteica pārliecību par tā ieguldījumu patiesības un brīvības darbā. Saņemot grāmatu "Latvijas Okupācijas muzejs", profesors izteica brīdinājumu: "Latviešu [tautai] jābūt modrai par vēstures atkārtošanos... Cilvēki bez vēstures atmiņas var zaudēt tās nākotni." Lai vieglas smiltis mūsu labvēlim!

Paulis Lazda, OM dibinātājs un Vēstures komisijas priekšsēdis

Pakāpties augstāk!

Jānis Streičs, Latvijas Zinātņu akadēmijas Goda loceklis, kinorežisors

Alberts Legzdiņš un Čikāgas Piecīši, kopš viņi pāri aizsargmūriem un dzeloņdrāšu žogiem ielidoja Padomju Latvijā, mums bija kaut kas lielāks un varenāks par dziesmu. Kaut gan mūzika ir Dieva valoda, vēl augstāk, vēl tuvāk Dievam lidinās Brīvības elpa. Tāpēc gribu atgādināt tos gadus, to gaisotni Latvijā, kad pēc neilgā, daudzsološā Chruščova atkušņa no jauna iestājās sasalums. Tam vaina viņa 1959. gada jūnija vizīte Latvijā, kad okupantu sabiedrība Ņikitam Chruščovam nosūdzēja mūsu "nacionāļkomunistus", lai "valdnieks" kā ar cirvi noskaldītu visu, ko šie "kaitnieki" ar Eduardu Berklavu priekšgalā bija sākuši. Un, gods godam, daudz laba no tā mēs vēl šodien redzam un lietojam. Pirmām kārtām tā ir grandiozā Dziesmu svētku estrāde Mežaparkā, uz kuŗas arī man laimējās dziedāt tās atklāšanā 1955. gada Dziesmu svētkos. Bet, re, jau nākamajos svētkos, 1960. gadā no repertuāra kā ideoloģiski kaitīga tiek svītrotā Emiļa Melngalvja nemirstīgā koŗadziesma "Līgo vakars". Dziesmu svētki palika. Tos nevarēja tik viegli noskaldīt. Repertuārs bija svarīgs. Galvenais, lai nebūtu ne pušplēsta vārda par līgošanu. Ne tikai dziesmu tekstos, bet arī dzejā, prozā, presē. Rudzu druva vairs nedrīkstēja līgoties. Tā varēja šūpoties, viņoties. Un arī laiva uz ūdens drīkstēja tikai šūpoties, tāpēc tautasdziesma "Līgo laiva uz ūdeņa" vairs nebija vēlama. Un vēl un vēl. Tauta smējās, ka nu jau pat jānogas būs jāsauc par "pelšēnēm." Pat propagandas filma pēc Viļa Lāča romāna "Uz jauno krastu" tika nobāzta tālāka plauktā, jo tās finālā "laimīgie" latvieši līgoja. Nelīdzēja pat tas, ka šī aina simbolizēja sociālisma triumfu un ka romāna autors bija boļševiku galma rakstnieks. Vilis Lācis zaudēja visus amatus un tika palaists pensijā, bet Kremļa bļodlaiža, glumais karjerists Pelše svinēja uzvaru. Viņa iztapības kalngals bija piedāvājums pārkrustīt Rīgu par Gagaringradu. Paldies Dievam, Maskava sava iztapoņa priekšlikumu nepieņēma. Toties Latvijā viņa uzraudzībā tika pārskatīti teātru repertuāri, kinoscenāriju portfeļi, izdevniecību plāni un preses

uzticamība komūnisma ideāliem. Maskavā Chruščovs ar lielu troksni grāva formālistus un abstrakcionistus vai visos mākslas veidos. Pelše tūdaļ atrada grēkāžus arī Latvijā, un tie bija Ojārs Vācietis, Vizma Belševica, Ēvalds Vilks, Gunārs Cilītis... Bija sākušās “raganu medības”. Nacionālie motīvi tika izsmieti un nīdēti kā sīkburžuāziskās mietpilsonības atavismi.

Tad nu iedomājieties to pārsteigumu un pavasaļa gaisa svaigumu, ko mums te mazās, tiešām mazās porcijās sniedza ansamblis Čikāgas Piecīši, ko šur tur, slepus, klusas godbijības pārņemti, varējām klausīties, it kā tie būtu neatļautie Dieva vārdi. Magnetofoni bija retums un savos izmēros tik svarīgi un nepieejami, ka gozējās tikai retā dzīvoklī. Un tur tad arī katru viesību “nagla” bija VIŅU ieraksti. Par atskaņojuma kvalitāti mēs neraudājām, it īpaši, kad tika atskaņots no “ribām” vai “plaušām”, kā saucām uz rentgena uzņēmumiem ierakstītos skaņu diskus, ērtus glabāšanai un slēpšanai. VIŅI dziedāja tik vienkārši, kā arī mēs to varētu, ja vien būtu ļauts. Teksti bija brīvi, asprātīgi, brīžiem varbūt ironiski banāli un līdz ar to jo mīļāki mūsu ilgām pēc atņemtā latviskuma. Un cauri visam – Alberta balss suģestija, kas apbūra un aicināja piedoties kopā dzīvošanai un dziedāšanai. Mēs līdzī nedziedājām, bet godbijīgi klusējām, jo sadzirdējām to, kas pāri tekstiem, pāri senām melodijām un vienkāršajiem vārdiem. Klausījāmies un mācījāmies runāt Ezopa valodā. Tad gan to tā neapzinājāmies. Bet šodien, atskatoties uz noieto ceļu, es Čikāgas Piecīšus redzu kā šīs valodas skolotājus. Un domāju, ka ārzemju latviešu un Latvijā dzīvojošo tautiešu ieskati par šo ansambli varētu būt atšķirīgi. Jums ārzemēs VIŅI bija savējie, taču mums Latvijā bija vairāk nekā savējie vien. VIŅI mums bija vēstneši nevis no Čikāgas, bet no orbītas, kur valda taisnība un cilvēkmīlestība, no valsts, kur cilvēks var iztīcis dzīvot no sava darba augļiem, kur slepus nav jāiet uz baznīcu un kur ļaudis nedzen kā lopus milzu demonstrācijās, lai kliegtu urravas par prieku un laimi dzīvot zem sarkanā zābaka.

VIŅU dziesmas mēs dziedājām citur, kur bijām kopa tik lielā skaitā, ka ne vella vairs nebijāmies. Un tas parasti notika Dziesmu svētkos, pēc oficiālā koncerta. Atpakaļceļā skanēja viss Mežaparks, viss 11. tramvaja maršruts, un varas sargiem vajadzēja aizbāzt ausis un uz mirkli palikt kurliem. Laiks darīja savu. Sociālisms stinga savā marasmā, bet mēs apguvām Ezopa valodu caur mākslu, kas vienoja nāciju un veda uz brīvību. Un tad Latvija sveica savus Čikāgas Piecīšus grandiozajā koncertā Mežaparkā. Alberts esot bijis uztraukts par milzīgo auditoriju, kuŗas priekšā vajadzēs uzstāties. Mēģinājumā, sajutis aiz muguras milzu kāpnes uz debesīm, kur jāstāv tūkstošbalsīgam korim, viņš esot juties vai necienīgs te uzstāties ar savu mazo ansamblīti. Bet tad, uzkāpies līdz pašai augšai un pavēries uz leju, viņš esot sapratis, ka tomēr ir pelnījis te būt un te dziedāt savai tautai.

Lai svētīgs un pamācošs arī mums šis mirklis! Pakāpsimies augstāk, pakāpsimies sev pāri, pakāpsimies tuvāk Dievam, lai ieraudzītu, ko vērts mūsu darbs un mūsu mūžs!

Alberts ir pakāpies vēl augstāk, un lejā viņš vairs nekāps. Mīļais Albert, palīdzi mums no saviem augstumiem būt tikpat vienkāršiem, tikpat patiesiem un tikpat sirsnīgiem, kāds Tu biji visu savu zemes mūžu! Izvilkums no Laika avīzes 2017. gada 8.-14. apr.

Par Dīvaino Līgo Vakaru

Mineapoles lasītāji nesen pārrunāja manis ieteikto Daces Judinas romānu, un tā kā es biju tā ierosinātāja, mūsu vadītāja aicināja mani uzrakstīt, kādēļ es to biju izvēlējusies. Te nu mans stāsts:

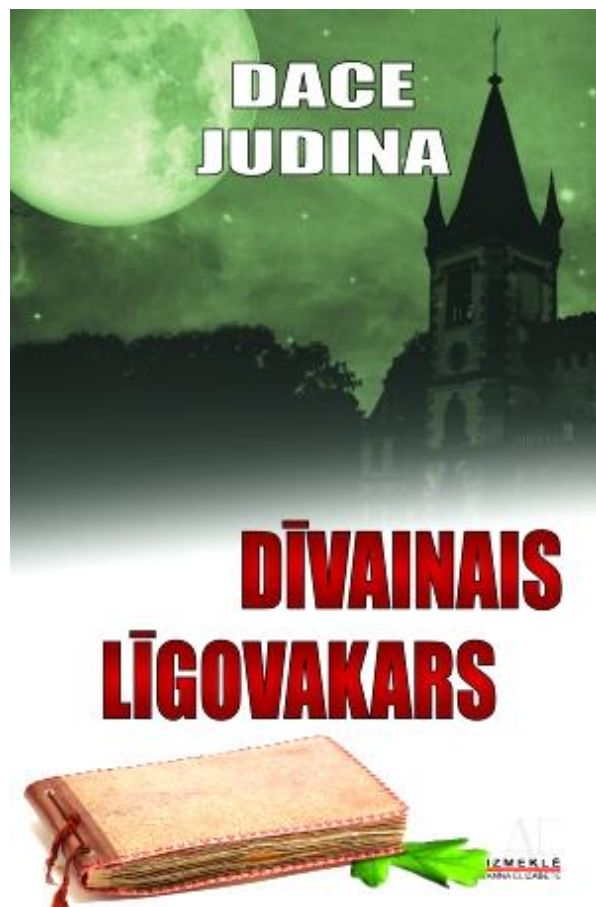
Pagājušā gada septembrī Rīgā es izlasīju Zvaigznes grāmatnīcas logā sludinājumu, kas raksturoja šo grāmatu kā lasītāju vispieprasītāko virsrakstu vairāku gadu garumā. Nopirku to vienkārši, lai uzzinātu, par ko interesējas šīsdienas latviešu grāmatu lasītājs. Nezinu kādēļ mani pārsteidza fakts, ka tas ir kriminālromāns, lai gan šis žanrs pašreiz ļoti populārs visā pasaulē. Pati ļoti labprāt izklaidei lasu tādu literātūru angļiski. Tā bija mana pirmā saskare ar šo autori, jāsaka arī viens no nedaudzajiem latviešu kriminālromāniem, ko pēdējos gados esmu lasījusi. Kā vēlāk noskaidroju, Judinai ir vesela sērija, kas saucas 'Izmeklē Anna Elizabete' (Dīvainais Līgo Vakars ir viens no šīs sērijas), tā kā Latvijas lasītāji noteikti labāk pārzin viņas radītos tēlus un sabiedrību, kas man bija atklājums.

Atceļā uz Mineapoli, izlasīju šo 'krimiķi' pirmoreiz. Neteikšu, ka lasīšana veicās ļoti viegli, jo rakstniece tur tēlo vesela pagasta dzīvi, jāiepazīstas un jāizseko daudz personu likteņiem, stāstījumā galvenokārt lietota t.s. apziņas plūsma (stream of consciousness), kas liek lasītājam atpazīt domājošo personu. Taču mani saistīja galvenais temats – stāsts ir par pirmās padomju un sekojošās vācu okupācijas laika notikumiem Latvijā un to, kā tie ir ietekmējuši cilvēku attiecības un likteņus, un tā veidojuši padomju Latvijas sabiedrību.

Pārlasot grāmatu vēlreiz, arvien vairāk novērtēju Judinas māku, izmantot populāro kriminālromāna žanru, lai vēstītu par nopietnām lietām. Manā uztverē, viņa, rakstot par šo vienu Latvijas lauku pagastu un tā cilvēku dzīvēm pagājušā gadsimta vidū, ir meistarīgi aprakstījusi veidu, kā totalitārā režīma apstākļos tiek pārņemta vara, proti, ar varmācību, iebiedēšanu un vietējo iedzīvotāju līdziesaistīšanu noziegumos, kas tad liek visiem justies vainīgiem, rada neuzticību vienam pret otru, liek klusēt, baidoties par savu un savējo izdzīvošanu. Visas šīs lietas patiešām raksturo padomju laika sabiedrību, kādu to atceramies no apmeklējumiem nu jau diezgan pasenā pagātnē. Diemžēl, daudz kas no tā vēl arvien jūtams Latvijas sabiedrībā šodien, liecinot, ka okupāciju režīmi atstājuši spēcīgu iespaidu tautas apziņā.

Atskatoties, jāsaka, ka Dace Judina prot uzrunāt lasītāju. Viņa raksta par šīsdienas Latvijas sabiedrību, lietojot ļoti laikmetīgu valodu (kas ne vienmēr viegli lasāma šeit), rādot laikmetīgu vidi, aprakstot izglītotas vidusšķiras Latvijas sievietes ikdienas dzīvi, pelnot iztiku sabiedrisko pakalpojumu sfērā. Intrigu rada fakts, ka romāna galvenā varone Anna Elizabete Berga ir kādas baltvācu dzimtas pēdējā atvase, kas uzaugusi ārpus Latvijas, un tikai nesen ieradusies šeit, lai pārņemtu savā ziņā dzimtas atgūto īpašumu – kādreizējās lielās muižas centru, ko viņas vecmāmiņa atstājusi tikai 1944. gadā, bēgot no komunistu otrreizējās okupācijas. Daži kritiķi sūdzas par pārāk pieblīvēto stāstījumu, bet man gribētos piekrist tiem, kas apgalvo, ka tas tikai padara grāmatu interesantāku, parādot Latvijas sabiedrības daudzveidību. Katrā ziņā domāju, ka noteikti bija vērts iepazīties ar šo autori.

Rita Drone

Dzimusi tenisa zvaigzne!

Tā ārzemju presē dēvē lielo notikumu Latvijas sportā un lielajā tenisā, Jeļenai Ostapenko triumfējot Francijas atklātajās meistarsacīkstēs. Viņa patiešām paveica brīnumu, atspēlējoties no nepatīkamas situācijas (4:6, 0:3).

Latvijas tenisisti laiku pa laikam pārraksta šī sporta veida vēsturi. Atcerēsimies Ernesta Gulbja augsto lidojumu pirms trim gadiem, sasniedzot pasaules labāko tenisistu ranga augsto 10. vietu. Tagad uz panākumu viļņa ir Anastasija Sestova un Jeļena Ostapenko. Jeļena ir pirmā Latvijas tenisiste, kas sasniegusi Grand Slam sērijas finālu.

Ostapenko ceļš uz finālu nebija viegls. Ceturtdaļfinālā Jeļenas pretiniece bija kādreizējā pasaules pirmā rakete no Dānijas – Karolina Vozņacki. Demonstrējot uzbrukuma tenisu un agresivitāti, Ostapenko pieredzējušo pretinieci pārspēja ar 4:6, 6:2, 6:2. Pusfinālā Jeļenai iznāca cīkstēties ar draudzeni – Šveices tenisisti Timeu Bačinski, ar kuŗu kopā spēlēts dubultspēlēs. Interesanti, ka tajā dienā abām sportistēm bija dzimšanas diena. Jeļenai palika 20, Timeu – 28. Saldāku torti baudīja Ostapenko, ierakstot jaunu lappusi mūsu tenisa vēsturē. Sīkstā sacensībā pārāka bija Ostapenko – 7:6 (7:4), 3:6, 6:3.

“Esmu tiešām laimīga, mīlu šeit spēlēt, paldies, ka atbalstījāt mani, šī ir ideāla dzimšanas diena,” uzreiz pēc spēles skatītājiem teica Ostapenko, kuŗi viņai pirms tam bija nodziedājuši dzimšanas dienas apsveikuma dziesmu. “Vienmēr centos spēlēt agresīvi.” Par sasniegto Ostapenko tika pie 1300 WTA [Women’s Tennis Association] ranga punktiem, kas ir vairāk nekā viņa spējusi iepriekšējo 12 mēnešu laikā kopā. Tāpat viņa nopelnījusi vairāk nekā miljonu eiro, kas ir gandrīz tikpat, cik viņa iespēja visā savā līdzšinējā karjerā kopā. Ostapenko kļuva par jaunāko Grand Slam finālisti kopš 2009. gada, kad 19 gadus vecā Karolīna Vozņacki US Open finālā zaudēja Kimai Klijstersai.

Jeļena Ostapenko sensacionāli triumfēja Francijas atklāto meistarsacīkšu finālā, gūstot vienu no lielākajiem panākumiem Latvijas sporta vēsturē.

French Open finālā Ostapenko ar 4:6, 6:4, 6:3 pieveica rumānieti Simonu Halepu, kuŗa turnīrā bija ar trešo numuru un uzvaras gadījumā būtu kļuvusi par pasaules ranga līderi. Tas ir vislielākais sasniegums Latvijas tenisa vēsturē, kā arī viena no lielākajām sensācijām pasaules tenisā.

“Joprojām nespēju noticēt, ka 20 gadu vecumā esmu šeit un esmu čempione. Man patika te spēlēt, tie bija neticami mirkļi un neticama uzvara,” savā uzrunā pēc lielā panākuma teica Ostapenko. “Kad biju vēl bērns, sapņoju spēlēt Parīzē. Tagad es ne tikai spēlēju Roland Garros laukumos, bet arī uzvarēju turnīrā.”

Pēc lieliskās uzvaras Ostapenko WTA ranga tabulā izvirzījās 12. vietā, lai gan vēl pirms Francijas atklātajām meistarsacīkstēm viņa bija tikai 47. pozīcijā. Otra Latvijas spēcīgākā tenisiste Anastasija Sevastova ir 19. vietā. Līdz ar to pirmoreiz vēsturē divas Latvijas tenisistes vienlaicīgi ir ranga divdesmitniekā.

Valsts augstākās amatpersonas apsveica Latvijas tenisisti Jeļenu Ostapenko ar vēsturisko uzvaru. Valsts prezidents Raimonds Vējonis mikroblogošanas vietnē Twitter norādījis, ka Ostapenko panākumu pamatā ir neatlaidīgs darbs, raksturs un cīņas spars. “Tā ir mūsu Jeļena Ostapenko! Lepojos!” Prezidents Ostapenko paveikto nosaucis par “unikālu sasniegumu Latvijas sportā”. Latvijas tenisisti ar vēsturisko uzvaru apsveica Saeimas priekšsēde Ināra Mūrniece (VL/TB/LNNK), tviterī rakstot: “Apsveicu Aļonu Ostapenko ar triumfālo uzvaru Francijas atklātajās meistarsacīkstēs! Liels prieks un sasniegums Latvijai!”

Dažādas pasaules tenisa leģendas sestdien sociālajos tīklos pauda uzslavas talantīgajai Latvijas sportistei Jeļenai Ostapenko pēc viņas sensacionālā triumfa. “Esmu diezgan šokēta, skatoties Jeļenas Ostapenko brīnišķīgo sasniegumu pret Simonu Halepu. Simona parādīja eleganci zaudējumā. Abas ir čempiones,” tvertei rakstīja Krisa Everte, kuŗa par Grand Slam vienspēļu čempioni karjeras laikā kļuva 18 reizes. “Jeļena Ostapenko. WOW. Kāda vieta, kur iegūt pirmo vienspēļu titulu!” Latvijas sportisti apsveica cita tenisa leģenda Billija Džīna Kinga, pievienojot arī mirkļbirku, ka zvaigzne ir dzimusi. “Vienkārši neticami,” rakstīja bijusī Lielbritānijas tenisiste Anne Keotavonga. “Milzīgi apsveikumi Anavelai Medinai Garrigesai, viņai ir liels nopelns šajā titulā. Apbrīnojams darbs kopā ar Ostapenko,” Latvijas tenisistes šīs māla sezonas treneri slavēja brazīliešu tenisists Brunu Suarešs. “Kāds brīnišķīgs turnīrs un uzvara! Apsveikumi čempionei Ostapenko!” rakstīja leģendārā arģentīniešu tenisiste Gavriela Savatīni.

Ostapenko ir pirmā neizsētā spēlētāja mūsdienu tenisa vēsturē, kas triumfējusi Roland Garros laukumos. Savukārt Grand Slam turnīros neizsētā tenisiste sievietes vienspēlēs nebija uzvarējusi kopš 2009. gada. Ostapenko ir jaunākā Grand Slam čempione kopš 2006. gada, kad 19 gadu vecumā US Open uzvarēja krievu zvaigzne Marija Šarapova.

Jeļenas Ostapenko spožās uzvaras trofeja, kas nosaukta Sjuzenas Lenglēnas vārdā, sver apmēram piecus kilogramus. Apbalvošanas laikā rokas nogurušas. Raksts ņemts no Laika avīzes (2017. gada 17. – 30. jūnijs.)

VĀRDS

Ingrīda Vīksne

Vārds

atveŗ durvis un ienāk istabā klusā –
ienāk parunāties.

Vārds nāk aiz vārda,
un ienāk draudzība līdzī –
ar seju mīļu,
smiekliem un buŗamiem vārdiem.

Vārds

ienāk tālūmam pāri
tuvumā parunāties.

Draudze aicina ziedot baznīcas rajona bērniem jaunas mugursomas – mūsu mērķis ir 25 mugursomas! Atvediet jauno mugursomu uz baznīcu līdz 6. augustam.

Papildus aicinājums ir ielikt skolas somā \$20 skolas materiāliem.

Ieteikums: bērniem pre-K līdz 3. klasei – mugursomas ar “cartoon” vai citu bērnu dizainu. Vecākiem studentiem no 4. līdz 12. klasei – Jansport, Columbia, Coleman, Eastport, Wildkin vai jūsu izvēle.

Pašlaik Target un Costco ir ļoti labas mugursomas ar lielām atlaidēm.

Kopā veicam šo svētīgo darbu ar labdarības organizāciju “Ace in the City”, organizāciju, ar kuru draudze paēdina trūcīgus bērnus Folwell skolā.

Svētdien, 9. jūlijā, plkst. 10:00 dievkalpojumā sprediķos Ace in the City Executive Director Tim Anderson angļu valodā. Sekos sadraudzība un Tim stāstījums par misijas darbu baznīcas rajonā un šo svētīgo projektu.

Pateicības

Sakām ardievas Aivaram Slucim. Š. g. 7. maijā kārtējā dievkalpojumā Mineapolē, pateicoties mācītājam Demandtam, kā sabiedrība atvadījāmies no kolēģa Dr. Aivara Sluča. Pateicības vārdus par Aivara līčloču dzīves gājumu stāstīja mācītājs Demandts, kā arī par sniegumu mūsu tautai, kas tikai nākotnē nesīs augļus. To viņš uzsvēra savā sirsnīgajā uzrunā, papildinot ar izvilcumiem arī angļu valodā. Pēc dievkalpojuma sadraudzības stundu kuplināja uzkodas, ko sagādāja Māra un Ray Croissant – stiprinoties atmiņās par Aivaru. Pateicībā, Jānis Dimants

Pateicos draudzei un mācītājam Dāgam par sirsnīgo piemiņas brīdi, kas bija veltīts Aivaram Slucim 7. maija dievkalpojumā. Pateicībā, Māra Croissant

Mīļām māsām un mīļiem brāļiem Kristū –

Kaut laiks paskrējis, no visas sirds es pateicos visai draudzei par piemiņas ziedojumu LELBĀL Misijas fondam manas māmiņas aiziešanas gadījumā. *Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā un Dievs viņā.* 1. Jāņa 4:16. Lai Dievs svētī! Jūsu + Lauma Zušēvica ar ģimeni

Liela un mīļa pateicība visiem, kas bija klāt ar mums mūsu dēla Harija kristībās, kā arī tiem, kas bija lūgšanās un domās ar mums. Pateicamies visiem par labiem vēlējumiem un dāvanām. Paldies mācītājam Andrim Sedļiņam par kalpošanu un abiem Pauliem (Švalbem un Grustānam) par dievkalpojuma kuplināšanu, mūsu draudzes dāmām par brīnišķīgi sarūpēto mielastu, Gundai Luss par kliņģeri un Astrīdai Bergmanei par skaistiem ziediem. Pateicībā, Demandtu ģimene

Nekustamo īpašumu aģente Larisa (Štolcere) Ozola

Mobilais 612.991.1760
larisaozols@gmail.com

Vai domājat par nākamo soli dzīvē – pārdot savu māju, meklēt nākamo sapņu māju vai dzīvokli – kārtoju (visas Jūsu) nekustamo īpašumu vajadzības!

Ar savu darba pieredzi projektu vadībā un tirgū, tehnoloģijā un sabiedrisko mediju jomā, sadarbojos ar klientiem, lai palīdzētu risināt Jūsu nākamās dzīves soļus.

Esmu sertificēta māklere Minesotā, kā daļa no "Lakes Area Realtors". Mēs strādājam pa visu Mineapoli un St. Paulu, ieskaitot priekšpilsētas.

Lūdzu sazināties ar mani ar Jūsu jautājumiem par nekustamo īpašumu tirgu, vai tas būtu Jūsu nākamais solis drīzumā, vai arī, ja tikai sākat par to domāt.

Labprāt Jums palīdzētu!

Sludinājumi

IZKĀRTOJU MĀJAS IZPĀRDOŠANU

Vai jūs pārceļaties? Vai jums ir jālikvidē mājas iekārta? Jāatbrīvo māja no mēbelēm, traukiem, sīkumiem utt.?

Es varu jums palīdzēt.

- Izšķiroju mantas (sazinoties ar jums) – ko paturēt ģimenē, ko pārdot, ko izmest.
 - Sakārtoju mantas pārdošanai.
 - Nocenoju pārdodamās mantas un izsludinu.
 - Vadu pārdošanu/Estate Sale.
- Aizvedu palikušās mantas uz labdarības organizācijām.

Maija Zaeska

952-454-4172 (mobīlais), 763-972-2521 (mājās)

zaeska@frontiernet.net

Estate Sale

PALĪDZU MĀJU PIRKŠANĀ UN PĀRDOŠANĀ

Apmēram 30 gadus esmu palīdzējis pircējiem un pārdevējiem realizēt viņu sapņus un vajadzības 40+ pilsētās Dvīņu pilsētu apkārtnē. Izpētu mājas vērtību, iesaku remontdarbus, lai paceltu vērtību, varu arī palīdzēt ar remontdarbiem, izskaidroju dokumentus, likumus, finansēšanas iespējas un nokārtoju vajadzīgās inspekcijas.

Lūdzu zvaniet vai sūtiet e-pastu:

Māris Kurmis – Counselor Realty

612-558-6784 (mobīlais), mkurmis@hotmail.com

www.mkurmis.counselorrealty.com

VISI DZER TĒJU

La Société du Thé tējas veikals pastāv jau sešpadsmit gadus – piedāvā tējas no visas pasaules. Veikalā var iegādāties vairāk nekā 200 tējas šķirnes – baltās un zaļās, un daudzas citas. Tur ir galdiņi, kur baudīt šīs tējas uz vietas, kā arī var iegādāties piederumus tējas pagatavošanai un dāvanām.

Veikals atvērts pirmdienās-piektdienās no 12:00 līdz 18:00, sestdienās no 10:00 līdz 17:00, svētdienās slēgts.

Savā veikalā laipni ielūdz īpašnieki Tony Ruggiero un Božena Dimants. Viņi sniegs izsmeļošu informāciju par visu, kas saistās ar tējām.

2708 Lyndale Ave S, Minneapolis, MN 55408

612-871-5148, www.teashop.us

LATVIAN EV. LUTH. CHURCH

of Minneapolis and St. Paul
3152 17th Avenue South
Minneapolis, Minnesota 55407

**NON-PROFIT ORGANIZATION
U. S. POSTAGE PAID
TWIN CITIES MN
Permit no. 90327**

Change Service Requested**Church Services and Calendar of Main Events**

Sunday, July 9, 10 am – Church Service with Holy Communion. Tim Anderson from Ace in the City preaching. Sermon will be in English. Followed by fellowship and Tim's presentation about Aid/Mission work in our Powderhorn neighborhood.

Sunday, July 16, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Sunday, July 23, 10 am – Church Service with Holy Communion followed by fellowship.

Sunday, July 30, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Sunday, August 6, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Sunday, August 13, 10 am – Church Service with Holy Communion followed by fellowship.

Sunday, August 20, 10 am – Service at Crystal Lake Cemetery, 3816 Penn Ave N, Minneapolis, MN 55412.

Sunday, August 27, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Sunday, September 3, 10 am – Church Service followed by fellowship.

SVĒTRĪTA ZVANUS izdod Minneapolis – St. Paulas latviešu ev. lut. draudze. Redakcijas kollēģijā: māc. D. Demandts, E. Banka-Demandta (612-280-6180), S. Dombrovska, R. Drone, M. Eglīte, A. Hobbs, R. Prauliņa, L. Sproģis, S. Štolcere, V. Vikmanis.

Redakcija patur tiesības iesūtītos rakstus rediģēt un zināmos gadījumos noraidīt. Manuskriptus lūdzam iesūtīt parakstītus. Ja lietots segvārds, jāmin arī īstais vārds. Manuskriptus lūdzam iesūtīt DATORRAKSTĀ-PĀRRINDĀS (tas neattiecas uz īsiem ziņojumiem un pateicībām).

Rakstus lūdzam iesūtīt līdz mēneša 17. datumam. Iesūtītos manuskriptus redakcija uzglabā tikai līdz nākamā Svētrīta Zvanu numura iznākšanai – apm. vienu mēnesi. Redakcija lūdz \$25.00 ziedojumu gadā, Svētrīta Zvanu tehnisko izdevumu segšanai.

CIENĪJAMIE LASĪTĀJI! Lūdzu paziņojiet ADRESES MAIŅU draudzes birojā. Svētrīta Zvanus pasts nepārsūta.